

Mejivahy a poznámky

v Reichu, 4. v. 1944 — 24. 7. 1945.

Rudolf Řík Luboměř, č. 51. T 614

KH

Kčs 290

CSN 50 6

Nová předmluva.

1.

Jedno máme za sebou. To byl ten starý skec
z německého napadení, kteříchžto skelců měli
i naši předkové.

Předtým byla obava, že nás Německo někdy přepadne.

Dnes jme již, že nás nenačne Polko, ani řadíci.

Jménem Relchu!

Ten, který dříve nad námi rukou, nedopustí, aby nás
si stál útočníci se žrali.

Bude nás chutnili, a všechny nás raději promalu
sám.

Tak nám to podává, náš povor.

✓ Luboměř, dne 4. 9. 1944.

R. Šik.

Poddanost.

Lidé na vesnicích jsou přiřízeni nabádání k poslušnosti,
a poddanosti.

Těž cíl jist jin v silné tváři, a níže cíl lichostí.

Když by měli ti klerici ten vesnický lid ono tom učit,
měli by tak cílu, a lehký k nim, jakž ti to dědincům
k tomuto pániu.

V době rakouské monarchie byla doba, že lidé
na vesnicích neměli ani polovinu domních starostí
jak mají dnes.

Rodiny žily při 12-měsíčích pole, aniž by se při tom
honiли. Dvě jiné půlece množí ani nešíli, a v klicích žili.

Dnes při 12-měsíčích, t. j. 2 každých 40 dnů, rodina nežije.

Bačóník se konkrétně učí, že bude žít na vesnici pro učitele při novém vyučo-
vání.

Dnes živoucí bačónici, a lepí se mají učitele, a
přednici.

Silnější silev duchov, a nikoliv silnější tělesa.

Tak zbalamutil dědinců ten obdivovaný pokrok.

Lubomír, 4. ř. 1944.

Rud. Řík, 51.

Lidé hnízdi sami sebe.

Není již dívno zapohlednout poháňecí, a dívábu nad venkovským zemědělským lidem.

Závidíš se to tak, aby popoháněl každý sám sebe.

Tisk, a přednášky, tak ten obecný lid zjancíli, že
nášel lid cítit kakového kvapku o praci, je množí lidé
svá těla z chamlivosti, plného mraček.

Předtak tomu tělu, které nosí na svém těle, non časylný
roum v hlavě.

Takhový non časylný rounum, učízují naše chlebozávorce
ušísu lokci.

Někdy čleme v tisku, že ve státnověku jde mezi lidem
mnhož nábojeností blouznivci.

Dnes žije mezi lidem mnhož zemědělských blouznivci.

Ždou pecíni v píseč, v rovinu svým sousedům.

Nedají pochojt svém tělu, ve dne, ani v noci. Po půlnoči
nou řeckou jecností, lepi v obci i v okolní rození lidé.

Knou si prohlíží na to, když se mohou na večernosti,
prohlubí bolestmi od prace, na vých zmrzlomých útech.

Roum nám hlaší: Blahoslavení chudí duchem ...,

Chvětov, 1944.

R. Šik.

Kdo jest páñem?

Když se člověk ohlíží na poli kolem sebe, bu vícímo, že všecká půda okolo obce, napsána je v zemědělském řídce.

Najednou čar a nejlepší půda prali se dílčíkem, a to ostatní s těmi hubami a houbami, tem bezáříčkem.

Soběšli mají kdo lidé holík prozemkou napsáno, získávají všechny jenom chudoby, a méně všemu vzdoru lidu!

Jejich půdu hodnotí lidé, klečí k této půdě pracovatí a myslí si.

Přijde-li zemědělec na řeč, zachejí se s ním, jako s nášmím předcím, nikdy ale ne, jako s majetkem prozemkou skálu.

Když si páni zabaví všechnou, provozu si tyto věnické chodkáři, ab libovolného okruhu na vojnu.

Na všech cizích pláních, násilně mnoha jejich sedláček těla, zahubili.

Loží priměře kněz, lidu v kostele, s mučených maboženských posadach kázali, když k ti, klečí s lidem proučejí muavy a cíty licskosti nemají, a pekla se neboje.

8 Luboměř, dne 7. 5. 1944.

Jud. řík.

Pomoc.

Kalým národním, jaké jíme my lesi, měly by být poskytnuta pomoc, a ochrana v době útoku, a pronásledování.
Eněli nároct malý, není velká těžost ani čest.

Pokudži mne pomoc, a mili k němu cíl,
že má k témuž žili, jaké nároct velký, to jest urané
významenání nárocta velkého.

Často nevíjo život malým národním, sám není život
hoden.

Svého světa jenom chvíliko, a nemají kváni.

Dobré skulky, každý řeč vzpomíná.

Není moje malicek, mnho vykří. Bylojí nejvíce oblečeny
a doklivený zato, že chci mít ruhy druhé. Tepí, ale nebyvali
gnízen.

Toto předobrazoví mojné říci si s národech.

Často, níči nároct malé, načičí pak sám na sebe.

Hrovy nároct, bez cílu k jiným národním, nemíje být
nikdy příšer, meri nároct vzdělené, nýbrž mezi
vyrohle světov.

Luboměř, ř., 1944. P. Řík.

Pomížel, či nepomížel.

Všechnu všechno, ležké než něco dobré, věhina
děčinového lictu, se společně na všeboji.

Anož věřici neví, mají-li se modlit vroucně o vyslyšení,
a nebo na mě svaté díváti.

Kněz všechno bez závahy s klidem píjme, jen když kope.

Lidé v kostele s upřeným zrakem, na rody svatých, a světic
se dívají, a rádi by viděli při svých poutních, někoho
způsobem pohnouti.. Všechni vězli stojí s nehybným
klidem, jenom kdy rozčala svíce mění svou výšku.

Kněz s kazatelny prozouje krále svých věřících, a dle toho
udílí, regulárně vše, moži lidom bojím slovem.

Po pobojnosti kříčí kněz na duchu prilnou z kostela
sv. Nejdří v kostelníku pobojnost ještě výkřiká.
V kostele zůstáva kněz v malý nehybně na svém místě
tak, jak je očekáváného naposled vidičů.

Více se děje ve Švédovém klevném okamžiku.

Nacíný proticíhouní, se dnes věřejně nepoukávaje.

Kdo chleba jde, kdo piň vynáší!
Tak se to dělá dnes.

Rišníčova povaha.

Členové Národní jednoty v Luboměři v německé armádě.

František Tybler, z. č. 85., vyučoval v obecní knihovně každý
týden mnoho knih. Nosil s sebou je
kdy prohlídce Němcům do obce.

Oženil se s němky z Ústí. Po zabití ředitele naučoval
k německé armádě.

Jeho otec Karel Tybler byl sborcem na z. 85. Přesel do Luboměře
po ukončení první světové války. Byl národností Německý.
Vzal si za manželku Simonne, z. číslo 42.

Karel Krcál z. č. 41; Odešel za prací do Olomoucka do severních
Čech. Tam se oženil, vzal si Němku.

Při převratu v z. 1938. přešel spolu s manželkou Němcem, i o manžel-
kou do Luboměře. Po ukončení války se vrátil do svého města, avšak se
k německé armádě. Tam se stal u Němců kápený.

Josef Kočkář, bývalý na č. 1. v Luboměři. Jeho otec provozoval
v Luboměři jídelničku. V Luboměře se vzdělávali
do Žigerka na queru.

jos. Kočkář sloužil kde u německé armády.

Kdy válce proti všem, býval na hranu povážován.

Jak na světě?

Dobře!!!

Všechno le klapo, a jest le dobré. Němeči máš chválu před nepřítelem na všechny okamžiky. Po něco nepotěšíme, po něco udělám což koupili nedostaneme. Klarnutí pláštělem jsou dnes cíkavci, a řípek.

Veselí nás donu. Namísto kameónických žábarů, máme čaroděje s hruškou okamžik, na kterých slýšíme písce, písce, nové nazývané kluci podobně lidu správce, a na sedací klade. Ze závěříku učebnic tločí kočkou z č. 96, a učilci školy Adalbert Gion.

Kdo byl by nobý k moci v obci splněnoval, nikdo nový.

Zatímco ujímají se okna jiné Leleka Páni. Na bimby máme nachystaný výukový písek, lopaty, kompače, a vodu.

V hornicích ještě jenom písek, a voda. Proto bývá v hornicích klid, jako v kostele.

Vráteme jsou obuby, a umělá hnojivo. Lidi se o to předklání, až, miříme. Němeči se cítí písek námi vůdcem povolenou, a my od nich ponížení.

Klášterec ještě sbírá písek. Chot kvalitky bude ohmen.

Kdo si zvolí na úplnou poslušnost běz uvažování, toho bude nekláčí! Němeči si upravovali sebe tak, že jedou na druhých dívá pozor.

Někdejší lidé mají již 5 roků písek. Jini projedou mazza více než v dobu mizou.

Němeči nám jdou růžkadem, jak máme s jinými národy záhajek, jak sebe prováděk, a dobývají národníci býli.

Kočkov, 1944.

R. Šík.

Dětský odpověď ke staré čti.

Když otec Rudolf Řík, bydličí na č. 98, rozený
v roce 1869, vydávává luto: Když jsem byl chlapcem, zprávou
bylo, páni mě ze zámku libali ruce.

Když šel pán baion kouzla žávio na spací, a měli jíme
ho počítat, když jíme již běželi páni na ruky, políbili mu
rukou. Pán byl již starší člověk. Ruku si políbili nechal,
ale to vám ještě cínes, že ta jeho ruka se mi kdy políbení
neuvnula. Když ruce skudene, kvadle, a modré barvy.

Byl to ve Spálově již starý zpěvák. Když chara
uvítala mého pána, měl běžet naproti, pánovi
políbili rukou.

Případem: Rud. Řík
v Luboměři, na č. 51.
Kočkov, 1944.

Cikánská muzika.

Do Špálova přijela jedoucí už velká banda cikánu.
Byli čestní, mohli obléčení, a bylo mezi nimi i mnoho cikánek.

Schmali drahomady Špálovské muzikanty, a přidali
na Švancarové hohendejčko muziku.
Král jsem tenkrátlo i já. Bylo veselo. Líkánky tancovaly
a plášťovaly.

Kolvalo to ale dlouho. Dovíděl se to budešník
Šurleček č. 118, působil tam, a muziku zakázal.

Oltěj, nechťej, muzeli jste nějaká hráči,
a jdu domů.

Tak vysnává t. č. Josef Káčel č. 100, v Lebořicích.

Rozený v roce 1857.

pís: K. Káč.

Fanatismus.

Uznávám, a protoži u některých lidí fanatismus.

Jeli někdo s fanatismem v náboženství, nejdou se s ním
rozmě mlubiti.

Jeli někdo s fanatismem na vlastnosti, takovému ještě nejlépe
se vyhnouti.

Zmocnili se s fanatismem národa, národa druhého, kuzle
s námořním.

Grecovský náboženský fanatismus, až kolikále pěnovětý,
mai ještě címe hořeny, a vhoznu pídu, mesi lidem
venkovským.

Snohrt výhry tý osoby, kteří máj normalně rozměru, až
se mili, musí mori fanatiky jítí.

Diskusioni lidu, a neodiskusioni, půnou některým
osobnostem zojistěný přítelek.

pis: K. Šik.

Sprálov.

Naproti hradbě č. 66, stoji kamenný kříž, o okolo něho
5. mohutných lip.

Nemáme dokladů, když první kříž (ani dřívější) na tomto
místě, do cesty, postaven byl. Byl to asi název misionářský.

Dejte sláv lip, da je po soudci, že se tam něco dělo, v 17. století.
Kni v době, když misionáři vyučovali ve Sprálové luteranství.

Při výstavbě udeření kříže, a v slámového pojeho řeči postavili
tam olši, hrála na čísle 66.

Za vzdálenou desítka let, možileb č. 66, z panovníkova lesa bukové
dřev na pohledu, bezplatné.

Sprálovští luterané, kteří nechtěli být ze Sprálova vyučování,
museli zahnouti nohy, hlavu pěkně skloniti, a svým
nepřátelům se vypravidlati. (Sic.)

Nejedle odpouštěvali sedláči na horním konci.

Poté postaven jest jiný kříž do cesty. Jeden ale, když by
mu neoznačil katolickou čest.

Nejedle se vymávělo o kalvínci Žižance, z dcejchlova
družku.

prvn. Rudolf Kik,
Luboměř, 51.
1944.

Pěstý rok v Růži.

Pohodlnou cestou, doráželi jme se tam, kde jme si nechali bytí.

Kojíce, že proklupem času uplyne na jeho, kdo je správce, můstoucí se kábra německého.

Drožním prvnímu svářákům lyžeby, kteří všechny jaké německy vyslovují.

Franz Kordor, opuštěc velkostatku.

Rasendorfer, hajný
Kann . . . školní rada.

Racek, hostinský u P. Karla u Škvíry.

Himmer, sedlák.

J. Činčík chalupník, zaměstnaný u velkostatku.

p. Lüdičková, hajného žena.

Pavelka (invalida)

Vašek, chalupník.

Šmoník, . . .

lečník: Štauch (úřední německý)

Karan, z Líndavy.

Mörl, z Dobšovice.

sl. Baumova, postmistrová ze Šudolu.

? učitelka v dětské škole.

K tomu se hlení několik parohantů, čili schundisků, kteří
křížejí se tam, a tam.

Stáv, uvedlito žertali většími své malířské řeči věni.

1944. R. Šik.

Babka (Krajanka)

V Luboměři žila až do roku 1921, poročině babička, všeobecně ji nazývali babka. Byla to Kariana Pavlová, po rodičích narozená na č. 58.

Babka znala mnoho lečivých bylin, kterými léčila v obci nemocné. Některé bylinky často zelené měla uskladněny, a některé v kořáku nemocné.

Když někdo v obci ochucoval, jí smodně se řeklo, běž k babce má-li něco dřív. Dohučit nebylo lehké, chodilo se k babkám. Rodil byl ten, jenž lekárům mal ponižoval, a babka se kolikrát sprokojila zaplatovat. Pán Dušk zaplatil.

Babku měli lidé rádi. Na svátkání jí každý zavazoval. Nebylo hostiny v obci, ani svatby, kde by nebyla přítomena babka.

J obec nani pamatovala. Poskytla jí pozemek obou nově založeného učívání.

Na svatby, a hostiny chodila hosty probíjeti. Na křtiny uváděla kromě k hostině.

Při nálebném občerstvení, přinášela želoutné nebo maníčkové něco v pečínce zabalenoeho. Novomanželé se kochali, rychlivě na to kvátili.

Když se kázalo děti východních rodiců, kteří to jist ta babka, když odpovídět byla, jenže to jist ta, co mori ty lalle lidom.

Když byl dítka, odkud jo bere? Inále odpovídět, že je sladký.

V dětských nemocích, dávala raději prasečku.

Poslední babka, hověz jmenovana, měla q. děl.

Poslední její dcera, tnečka, naopozdá v r. 1888. jist to byl rok 1919. má jméno.

Luboměř, 21. 8. 1944. Rudolf Lík, č. 51.

Není již dnes tak, jak tomu bývalo dříve.

Několikrát jsem slyšel od starých lidí vyslovit, že v našem kraji bývalo dříve mnohem, víc vřív, a plachra, než dnes.

J v dnešním hnízdil mnohem víc plachra.

Bývalo rozmazaného zpovu od plachra, že se v tom člověk ani neryznal. Živili: Škvorce, devítkoly, plisky, černochlávci, pěnkavky, rukorky, čirce, ječmenici, kamennáci, lásotky, opráče, vrabci a t. dál.

Na poli ryhotaly kobylky, v mezech cirkali orčecí, luze se v obilí klíčečky křepelky, qecce; Na řepech nad kalužemi likaly výběžky (čejky) Včino hvoč, a v silu, hnízdy.

V chodáckech sedívali žabotíci.

Všechno mělo své, normu vývinu, své životní podmínky.

V letech bylo paního, jesenice, a jiného plachra jeho: růžek, pov, a další. Těž pojek, drozdí, keru.

Dýlo houslink, chudlink, hejč, staré hvoč, dubých stromů.

Všechno se mělo kam schovat před svým nepřítelem.

Tak tomu bylo u nás až do roku 1900.

Potom přišel rychlým tempem pojemek. Houslinky, hejč, meze, odrhaníček.

Zapříčalo se na bránu naši růnochy zapomíhat, a zapomíala honičky pro chemstrosky.

Zmizely s povrchu zemského před člověkem, ještě mnoho, ale potom přijde na jaře, člověk osam, zmizený člověkem.

Poznamenal: R. Lík
Lubomíř, 32. 7. 1944.

Rozprávka starých lidi

často kále jsem slyšel, že staré lidi říč plesou, nebo halí. Slaví skutecně některý nervovitislo, plesou jedno s druhým.

Dobře nemůžu všechno vřídit dne 21. 7. 1944. Když jsem působil můj 75 letý můj tátka k nám nevbezdečky.

Nedávno byl u nás dluhoty, jen asi $1\frac{1}{2}$ hodiny, probral můj tom totto: Kostky během se z kostele, že tyhle kostky nebyly ečko u velikonoční zprávce, nechá vyzvánat uměleckem.

Kostky byly z kostela hrubě velké mechanice. Díckou byly plné. Některé jsem viděl, že němí placou v kostele, tož tým věci na mechanicku.

Díky jsem v kostele tolik luetu, když se člověk nemože ani mrdlit.

Tož tam rádi oni nejsou.

V Černákově mají onom ještě zren, a ten je malý. Díky zvonku, když tak působí, jako dyby jsem fumal, a měu zvonek u konca na chomutó.

Zvon byl s kohoutem ve špitali ve Výškově. Včil to chodí všecko s volanou, a kdyžma kohouta do špitala na operaci. Některé to mají gáz zač.

Konejmluvou vylehoveli hlysty z kuku, oči oči srdeča.

Zvonec doktor chvíličku, že byl klapelivý. Operovali ho bee urpaní. Díky jsem onom žákůvku kohoutu na hrušku přes oči, a potom díky.

Když potřebuji sér, jako dyž hlystev podívej.

Vánoč je včil pro operaci mladý na kuku. Lesker hrušku sem, a tam. Vánoč prodeje, že Vánoč má ten kuku včil tak chudý, jako dyž vymačká kašové jelito.

Fareál probídal v kostele luetoum, že už jinu to rádo řek, že včil sú prsty onom 3. dni v loce. Jimykuť se mohlo nemocí. Bez lekak nejí zprávce, zas na sebe žaovali, že se neprosili. Tož jinu to zas na kázaném vysvětlit.

Nekdy jas v le mečkovicu hrušku v korkle omeleli. Vyzvedli hrych
ren, a tam jas píndul k sobě.

U komprila hrušku ohuapji vole v kartu, a tře cihly v medělu
advěcerá.

Nekdy tam řečel pročdau, že v Itáliji hrych zas ičí.

Kompril se cínuau, jakž dyby nervyčco. Temu to nóni vhod.

Povídce nám miskovou horu, a hned
sa zahojio. lhodí jakéctokto. To fláče má olej. Nejdří
míček namazau, potom vezce vybreu, a zas namazau.
Vrau 2. am., to chlap. Vál máv níl na Hallinovo Šichlerovu
řezat masu.

Przónka: Kdyžliči mluví hned o tom, a zase o tom.

Normál jsem, co mluvil můj otec. jestli so sektariám
nebudu pléstli jinak. Pámět slabno, a dorazuje se do ičí
hallaminec, jak so říká: Plek, si to s Racičským.

Nedá se jí vymravidlití omyslu nic ctílat!

Všechno funguje jenom do času.

Ochabuju na východách, i tělesa vesmíru?

Při čestlivém procesu preznamenal

Rudolf Šík

Luboměř, 22. 7. 1944.

Křížové hospodářství

Toto časopis je písá, a jinoučího hráčkářství, a mají seť, a všechno
lím mají komiksi, a klenou světka chorabí.

Připravil by tak, jakoby kdyby leporelo něco víceméně zájemců
hospodářství zemědělství existovali
člověk nemá mnoho mluviti, něčeho si nevímehi, jen
na pracu myslí, a pracovat.

Jednou v roce p. Smolkovi se významně zájmuvali, čili na sebe
sám žádvali.

Víkto i v rozhlasu se vychvaluje jenom prací. To ještě
že prací, kterou jíž Kříž vzdal jistamovi za hest.

V době čs. republiky kraloval se příliš sehnání
kemarců, kemarců, jak se mluví? Odpověď byla:
Když nemusím dělat, tak dělám!

Jak to můžu vysvětlit ve stále, když všechny
orgány funkcionují po 5 letech, proto hledaný náročný
nížší stupeň, pročet do prací.

Přes 300 let, vyznáváli jezuity, čili kněží řečíři,
obecný lid, lid křesťanů na křesani, na hrdle, a všechno
nové vymyšlené pravidly.

Dnes hručnici obecný lid do télesné prací.

Nedokáj se nemohu člověku dílho oščádat.

Nedokáj se s lidem žádat ceny.

Budu přimichat, a lebo do pracíku "putovat".

28. 7. 1944.

Kudá. Kříž.

Napřevorovali se nejši píseckové, v Luboměři,
a ve Spálově, na církev jí dost.

Jíž z původních listiných záznamů se dovídáme, že náv
píseckové byli predkou, panové vichnovští v Postoláku.

Po roce 1620 vykouřitován naše Spálovsko kláštery, a to:
klášter Pölsquelle ve Štěti, klášter Bernardinů v Olomouci.

Ten rok 1728 mohl quartian Rochus opis uvaře
Spálova, predkoum Spálovským na jejich žádost.

Dne 19. ř. 1944. psal mi můj přítel z Olomouce, že mekomanská
kapitula v Olomouci má opis spálovského uvaře, ani z roku 1715.
Opis si přidala k svému soudnímu spravu; obrazuje
ani po lístek.

Tedy jak vidíte, i v Olomouci byli někdejší hradní na
desítky, chladičků na Spálovské.

Kamnho se uvař jí zapoměl, ale máme o tom vědět.

pře: František
Luboměř, 51.
1944.

Svátky otevření, 28.-29. října 1944.

V pondělí máme lepších pánů i lepší den. Četný květ padá, ostatní sloumy jsou v plném květu.
Pro probavení lidu, byl hudební koncert ve Spálové, v sále hotelu u Šestků č. 121.

Kráb kam jdeč se svou kapelou, s 12 muži.

Na koncertní věci jsou velmi málo kvalifikovaní, ale dnes v tomto zájemčím gennánském městě, i toto ještě mám pocitování vražnosti.

Dne 25. října měli Němcové Spálovská schůzka v Sokolovně ve Spálové, na kteréžto schůzce promluvil k násim němcům hejtman řečovou z Nov. Jičína.

Pozdravoval Körnce k výkročosti, a tvrdil, že jejich vlivoství ještě jisté.

Poukazal též na minulost Benešovy vlády, jak byli Němcové v československu ulacovanci, a některí firčili hledy.

Kunim pojmenovali, že mluvil řeč. Našim Němcům po vnučení neklouzdalo. Používali v nichem větší výhod než škody.

Němcové dělali u nás větší povad, než si ho zaslouhovali.

Pořád církev republike kuli.

že obecnost, volalo k vládě, aby jim byly mohly rezervovány.

Kdyby hrnec byl opak, ti by s námi jinak žili.

Dnes to mámo již zde.

Němcové mají rádi pruže sebe. Řídíce, přebírá těm, kdož se dostane proti jejich okultou bohu.

To jsou naše zkušenosti.

L. Šik.

Ve Šprálově knížecí paní bylo, a ještě.

11.

Kdo pracoval, a pracuje u velkostatku ve Šprálově, ať jest to
na poli, v lese, v zahradě nebo ve chlévě, jest všechny za máci
méně honosován než jinde v okolí.

Jestli přílebujete chutičák na stavbu kus dívce, jde jako
lucrky žebřík do jámku paní, paní, spáska ji Kordona (němec)
tak už především proslouchejte, včasné vyslechněte, a dle
oholností řeči povoliteli.

Tak tomu bylo po celou dobu vzniku československé republiky.

Nam se měl nás lid v důvěře oběhati:
když většina větší lery paků německé šlechty, našemu odráženmu
nepřihlí našeho národa.

Jaká to bývala látká šlechtového prošlosti, a ubohá vymoženost
nás z války světové, 1914 - 1918, až tisíce lidských životů.

Pracuje žebřík u paní do umělení, a musí se sprostojit, omliv,
což milosti od paní, za jejího děkane.

Jestli žebřík od paní moc chce, což mohu přílebujete, musí
slovo prošlosti povolit, a dali tolik, kolik paní žádá.

Pán muavec Kordona býal od chutičáku
za povolení sbíráti lemu ovoce v lese pramšeném, 5 Kč.

Kaží i mladí muaci, kteří legionáři, bojovali za války
světové, za želby našich daramy hejteli.

Dnes - řek.

Bude konec, či nebude.

Dne 6. června 1944, (v úterý) rozbíhla se zpava
od ucha k uchu, žo hraječané a Američané zahájili
na západě útok na francouzské pobřeží.

Hiller ale již dřív zval Angličany
na francouzské pobřeží. Volel na ně, že jím 50 km.
od pobřeží ustoupí, ale potom že jím ukáže.

Vidíme jíme grčíaví, zetali budec z toho
mámeas močki.

Na televizní fronty na západě, čekají i Ruskové.

Rámo pravé měkké Rožhověles.
Lidé v polu nepracují. V zdrodech ant.
jen desítky prcesí. Nejdříve, že všechny zahli v silnicích
učitele Joz. Ševčík.

Jíme vřichni grčíaví, na další nové zpava v bojist.

Lidé se překážím, jak se kec hráči k nám na západě.
Kdo ukosuje všechny genicht, dává na jívor,
že jist pasti věhmeachlou.

Pámbu pmož jistě ani poti, nám všem ubohým.

Luboměř, 8. 7. 1944.

František Lík.

Broun kouic ze Živisů, pán na Špálové

Když přišel do Špálové vyučovali učitel Eduard Scheich
rodiak z Hradce u Opavy, kteří nechal si ho povolat
do zámekové budovy p. brouna ze Živisů, a Scheichovi
řekl: Ty jsi chybějící něž ti lidé že ve Špálové, proč vás
jí pludoramy!
To vás více než oni, kteří nechaj pro sebe. To kde ale
povídám, když mi koukám tady nekazit!

Zde vidno, že je větší pevní měli okost, aby tam
vernicky bylo nezmoužet.

Pětka tomu, kdo by vernichomu lidu do shledání kdy
povídil.

Trojhláci členčeli spávy z dědiny, panu faráři na fámu,
co se mezi lidem mluví, a zde kde se myslím kdy povídá.

Zabedním rozmach dudáků, jest chucňov, vysokým
hodnostníků.

V Reichov, 1944, 2. řík.

Konečně se nám počánu oplnilo.

Tisk oznamuje pořad bombardování měst, a s nevýstřelovými cířich leteckel v Říši. U nás jíme pořadnice letových neopatřili.

Konečně dne 30. června (v pátek) objevila se cíři letadla nad naším krajem. Letadla ve velké výšce. Letadlo od severu k jihu.

Dne 7. července (opět v pátek) mezi 11 a 12 hodinou hodinou průletění, letecko nad našim krajem ve velké výšce, mnoho nepřátelských letadel ve skupinách po 25, až 30 letounech. Skádov letecko přišlo za sebou. Letadlo se lípikalo jako stříbrnice. Siluk byl velký. Tentokráté půlebliku od řeky Moravy směrem na Budislav.

Nad stádem se lítaly stříbrnice jako laloky, které chycaly stáda lebounů, před napadením.

Kehvalo dlouho, objekti bylo stříbrné, směr Kor. Ostrava. Jeden leboun odbočil, a letel směrem Česká Kamenice - Polštář. nad Špolerovem objevil se v zádu letadla zakrytý ocas bílého houka.

Leboun plul pravdou směrem k Polštáři. nad Špolerovem se objevil ve výšce bílý balónek. Byl to padák s americkým důstojníkem, který vyskočil z letadla. Padák se říkal na horním konci do Žilové výšky. Dále byl postupně vidět bílý balónky ještě 3. Ti spadli ke casíku na Podštářku.

Leboun byl prokoven od německé stříbrnice, a zíkl se s velkým řevem mezi říptáním, a silováním u lesa na pole. Špíně se rozbil, když rázovití klečí nevyskočili, se v letadle zabil, a uhočeli. Skup címy se spadla na zem, bylo vidět oře u nás v jedním konci. Leboun byl černý vrkavcový.

Tato americká letadla působila k nám z Itálie.

Luboměř, dne 9. 7. 1944. Rudolf Mik.

Smutné písobi

blahobyt dalekého letu v Rissi v česóně cibě. Lova staré Ambrožky (Benešov) o. 48. zna takto: llověk se lekne, když se v noci probudí, když více, že zase jest na tom světě.

Jrou to když pro mladé lidi smutné časy, smutná doba.

Přaví dalek: Když jsem se včera večer, byli na svatbě i Karloviči z Číru 61. Došli se když pěs 80. roků.

Při oběti dala se na talíř ječmenová kaše, a do té kaše děvali pralebnici penězitý dárky, novoměstském na chou.

Karlovička byla malá holka. Při dali do té kaše 2 krajany, to vám ještě víte.

Karlovič Janek byl s nimi z pětadvaceti.

Ten dých máčal, že by už tak daleko ve světě, hde mu máma vysíla na zem. Došel těž na kraj světa. Síce mu chyběl krok do předku, a už by byval stejně na nic.

Byle tam už konec země.

Jeho vyučování se lidé velmi divili, a mnozí tomu věřili.

Luboměř, 11. říj. 1944.

R. Kek.

Kterí obvyklá pobízecí slova, na hostinu
nebo na svatbu, v Luboměři.

Ženich, a nověsta nechávají kdo pojedouvat, a máte
přijít také na tu jejich svatbu.
Tzr medievají hůpoty, a poté, bez velkého posunu.

V době časné mluví pro báky jinak: Ženich, a nověsta
nechávají kdo pojedouvat, Na jejich svatbu abyste
jistě přišli, za ně se nechtejí, a do hostova lyč
dopravodili.

Bernické svatební veselí byvalo opravdu u nás veselé,
a pěkné. Svatebnici jak mladé, tak i staré, byly ve veselé
náladě, a rojkoši.

Dětskovi muzikanti (většinou samoukovi) a vesela huáli
jak k tanči, tak i ku zpěvu.

Svatební bohatství pěti byla rádi slyšet proslouchati.

Clorék si toho celého svatebního času tak dobře
nevšímal, poněvadž se to často v obci opakovalo.

Tenkrát dnes, když 5. rokuje se u nás neš
prostobního jíž neprováděl, cestovat si toho, co se u nás dřídično
a lidové u nás pro sládek odbyvalo.
Dnes projíždíme skámovou válčinou dobu, a vzpomínáme
veselé chvíle minulosti.

14. 7. 1944.
R. Řík.

Tak se za obecní peníze lidem v obci pomáhá.

Dne 16. II. 1944. byla v rále u Kálož Č. 22. obecná schůze na které byla schůzí zřešena všechny benefiční akce kleskářů z č. 96. nové pořekady. Některým ženám v určité době provině práce, kolik pulční množství jili chudákům odesírali. Předloženy byly: M. Ambrožová č. 97; M. Kárpátová č. 59; Polka č. 23; Skočotka č. 8; Špičlerka č. 81; Kuchařka č. 114; Halková č. 54; Šustková č. 107, a ještě další. Rely na předložených 100-190 pulční, mučené práce.

Předloží řekly kleskářky: Jen ohlášil tato: Ty, kleskáři měli dokád plácet brambury a ne dokád, dokonou tedy každi ale jenom ti, kleskáři se kleskáři, že skutečně brambor nemají. U orkestrů to prospělo. Ja jsem tam to říci nemohl, že se mělo o to kleskáři. Naím to bylo zakázáno. Když se nehlásil mělo se založit, že co jistě má, jinak by se byl kleskářil.

Kai myslímka: Ano já co jiski ani neměli, ale cíkali až jim obecni zřešitavni řekli, že n moje růžky kleskáři.

Pani vedouci vobci nes chudákům neckli, oni je neopvali a him ten chudák tu čast ně obřej, nevím co žhalil!

Leuboměř, 18. II. 1944.

Zust. ředit.

Co ještě o válce?

V Francii bláv Němcům na dnoře. V Itálii Němců se když ře
hantov, pomalu ustupují. Ruské povstalci v Lovru, a mojí chut'
na prchání na západ.

Nároč se svíhožení, má přišel naději na všechno, pomocí
mojich zbraní. Tím i vyleví se jíž novou zlost na Anglii.

Dne 7. 10. (v pátek) jako jsem se již zmínil, mezi 11. a 12 hodinou
poletěl letadlo slada amerických europánů nad mým hradem,
ve velké výši směrem od jihu k severu.

Za za ½ hodiny, následoval jídelem od Mr. Oshary, a jel směrem
k Liptovu. Po směru Štrálov - Luboměř, východní k Americánů
a padákam. První byl cestující, spodní částí, na horním konci
Štrálova. Ostatní byly na čelníku oknici ve Štrálově. Dvacet minuty
zdejší, s nimi anglickou řečí hovořil. Druhý spodní dale
směrem k Koprovským lesům.

Nad Luboměřem zapálil letoun pálku, a s velkým ramusem
mítoucí žulil se letoun za Liptanem mezi lesy až do severu.

Vysadil se k nebi sloup cynamu, který jsem do této viděl.
Zaněj rojek, v lehcele již panený vyskočil s padákem naposled,
a spadl u cesty mezi Liptov a Štrálovu. Ostatní ani již dávno
mohli, byli zasekni pár pádu letounu. Kury říčských usedi
poházeny byly po louce.

Letoun byl čtyřmotorový. Kél rozpětí 45. kroků. Délka jsem
nemohl změřit, prokradl se mi vlnule.

Němečtí měli z toho nehebnou radost. Řípavost, elán a prostý,
kostí, a kury masa řecky oholo rozhýbeny, jeli za 10. čtvrtí pr
práctev. Kubíky na korbách sedely. Dvakrát tam chodilo
z celého okolí! Často letouny kletec pár pádu mohoucí
ocváděti vojáci paječ. Často byly letouny byly rozleteny ve velkém
skoku. Upečtěno ale dokázalo, i náboje.

Dne 23. 10. 1944.

Rudolf Flik, Luboměř, č. 51.

Novinka.

75-

Dne 20. 11. 1944 došlo opáva, že na Adolfa Hitlera byl spáchán atentát. Rozsílenost soudce zahčeního, byl jenom znamení od pumy na ruce. Jeho věting pročík byl znamení tak, že smuli prodechl.

V důstojnickém sboru nastalo opaknutoj proti Hitlerovi.

Pumou byl malý obrys hrabě ze Scumbornu.

Pochobnější gnešov se noví. Několik vedoucích bylo odsouzeno, a velení převzal, pantala od 44 dímler.

Do světa se sečcos houbi, poněvadž ti páni vě, že lid je na ně hlcupí.

V době války světové 1914 - 1918. kdež se jedou vojini, snášímele
lékaře, jak dlouho bude kdy válka ještě trvali?

Lékař dal vojákovci odpověď pravdivou
která zněla: Vojáčku, jak dlouho potvou, jak dlouho
budele chlitou.

Všechno záleží na těch lidech, kteří na frontách bojují.

Luboměř, 23. 11. 1944. (Hodg ve Spálové.)

Rudolf Mikš.

Nás hřbitov, čili hřbitov.

Nepoznával jsem o zemědělích na hřbitově.

Ráci by byli všeckl, když když jsem původně prohřeben byl, a když

Nikdy se to oči nikoho již nedotkly.

Vímlo jenom tolik, že již tisíce našich občanů bylo na
místě tomto, až země jíž prohřebeno.

Zahrazená byla i těles lidu načesaného, kteří nemohli
své vlohy v obci násilí uplatnit.

Načesané osoby bývaly dříve oči panských
i církevních vrchností sňáceny, a chorvany v palmosti.

Fabrova proficovější osoba, v rokách
jelikv, a robot, byl u nás Josef Písek z Č. 53.

Jeho spoluveracemník byl ve Spálově bučimíška Pavel Kral, z Č.

Tyto dve osoby měly pokládati za hradiny seločekho hnutí
proti svým vyhořitvám na Spálovsku,
v letech 1726 - 1732.

Josefa Píseka, když hřbitovní hlinu ve Spálově na starém
hřbitově ohola kostela.

Tělo spálovského bučimíška Pavla Krala, shývá hřbitovní
země ve Velké Bystrici, u sv. Kopečka!

Kyje povzáčení, súčetou cines
zpomínáme.

Luboměř, 28. VIII. 1944.

Rudolf Mik

Kam se podílo peklo?

V době mého mládí, hovořili starí lidé na besedách velmi často o pekle.

Vyměňovali si to nasezajm tak: Peklo ještě do země
stáme, tmavé prohlubení, a to boku dícev, ze které
nónu vychodíška.

Vydechují z tohoto pekla ohně hnědého živu, kterýžto
ohně, jakživ nikdo neuharší.

Tak se vymávalo mezi větci z přikolení, na přikolení.

Tady bylo zapříčato dolováním uhlí na Oskorinské, přešlo
se prvně o pekle s tmavou dírou, mezi lidem vypuštěli.

1: Víme, že se doloralo u nás v zemi stříbro
mnohem dřív.

Po dolování uhlí ještě mnoho havarií.

Nemůže se jiná každou jízdu tak zhoubili, že jinu již
za života v pekle.

Svatba a ležky nejde se musí chudáku v chvalitě.

Pohodlná nejde, a cibice placoné se musí chudáku
hazobili, aby zhátili k němu laskoviny. (Oskoriny)

Tak tomu bylo, a jest.

Luboměř, 6. 7. 1944.

Mik Rudolf.

Nálet.

Dne 7. VIII. 1944. (vpranidlo) mezi 11-12. hodinou polední objevil se nad námi ve velké výši Americká letadla.

Přijela od Hallírova, a plavila k severu.

Lekceho stádo ze skádem.

Za několik minut, letecky skáda odi severu k jihu, a húzovala všelijak.

Když letecky poslední stádo směr Vltava - Lipník, hledej letecky něco, kdy ohla se za Spálovem šílba v zemřuhu.

Všecky bylo, že sloup kouje se vyskalil na Klokočsku, a sloup kouje za Včel - Kámenkami.

Sohledeli kam Američani z německé ohlášky. Němců byli množí.

Dyl koumy, jámy čen. Na letouny byla pékná pozorná.

Hucení letadel hval celou hodinu. Letadla byla rozčílena jako kouzlo vori hulkov pichne.

Nechlede se ukličnili.

Potom směrem na jih, všechna zmizely.

Rudí Mik.

Hody v Luboměři.

15. VIII. 1944.

Pěkný, teplý den. Ticholiv jist válka, v jistech obměnou, pícece
viděli na tento den mnoho cizích hostů v obci.

Pan farář konal svůj sv. půl klatc' ho
obsluhovatli h. miskantli. Pojednání s monšancem vedlal
bez posudu.

Monšance ješt památné. Na letopisec 1735. Koupili ji zbrdje
ženské řádky z 18. jíž co monšance stává, v jindřichově.

Dnešní p. farář místy malostánek nechová, ačkoliv je
občane o to, několikráté žádal.

Bzly to staré hospice, a msta na obec, od roku 1885.

Před p. farářem Pavel Smolka, který v této věci rovněž
věřícm, bez posudu ihned vysvětlil.

Větší kostel sv. Jana Křtitele, menší je kostel sv. Kateřiny svaté.

Hody máme, ale nejsou dorolomy tanecní zábavy. To ješt
máte mládež školnice.

Východní bojisté se pořád publikují k nám. Všechni jsme
zvídaví, zda-li to dojde až k nám.

Budeme-li za rok v naší obci bez pouhých, bude pro nás
velkým škotím.

MUD. MIK
Luboměř, 51.

lo musí lidé novině vykypěti.

Ve Wochonblatku, je číslo 19. VIII. 1944 článok, že v následujúcich
18 dňach měsících, odstúpovalo sa z ruského územia do Ríše
908.000. Nemecku.

V prvých letech vteřné války, 1940 - 1942, vyhániali Nemečci
bez milosti jené načody z obecnosti, a z celých zomu.

Nejvíce rádili v Poľsku.

Nemečci obrazovali všechno jas na výky, svojim vysokomým
národom. Teda so karta zprávne slavy obrátili, lelikají
jaké bezhlavy žralík, žralík opět kam, odkud píšli.

Jou tročinnou chutiaci, viďcom
omešmeni, a jow věru k politování.

Tiež i snašom kroji mescal množi horrodeárii sva lepce
nabytki horrodeárii opustili, a Nemečiem misto uciekali.

Pozivame si my zde v Lubomerech shachy
pred úplnym, nemědomyslým ojednacím.

Jáž někdyškovalo byl nám připomenut
nacistický zákon, že v Ríse může byli majiteli realib
proce Nemečci, a nukdo jiný.

Nejvysoknalo všechno na východ. Drang nach Osten.
Napred nemeckai armácta, a za ní armáda civilního
lidu. Toho lidu kdeč nemohla jáž z předictméní nemeckai
předev jáž usiviki.

Sýmali klidný slovenský lici, a umírčili se na jejich vlasti.

Jakž marfismom kia tam, kam patí.
Kazdy si hóje svi, a pere veliček jak jen může.

Lubomere, 20. VIII. 1944.

A. Šik.

Nedělní dopoledne úkýchovou věřících.

V časném dobu války, býval hostel s neděli na věřících
hojně navštěvovan.

Sam mají naši lidé alespoň chvílkou prohoj od iucni
sekaliny, a všechny kampot.

Jeden se přeúhelní v kostele dívá, kdo v kostele ješt, jaký
má oblik, a oblik, pronávadí všechno pochybuje.

V lehnu dobu býval ve Spálově v kostele moc
dušno. Nonu díou, že som tam někde v kostele smálí.

Káranu knězovu vříchmi vyslechnout, ale málo kdo niz toho
něč pomealuje. Anohy si myslí, všeck v neděli bude káraní
zase, nac bých, si to dajel v hlavě.

Uvažovali o slovech kněze co káral, zdaleku mluvil pravdu,
nebo býjal, na to nikomu nenašelne.

Převýchova našeho lideu z lidovosti na vínu katolickou
nebyla bez protikladek, a pravdne.

Neb se li mladí uiplně do nucené moroty žili, museli
nejprve li okáu vymíli.

Pomupem doby, něstalo se o tomto ohroženém církevním
boji vysvěcovi, a hml, orionili všecku uiplně nio lid.

Přijde ale doba, že nio lid prozumí i ten starým
kejkličím, a něstane si jich vřimati.

Zde slavnou písmoměk slova řečeňského Borovského:
,Nie jin nechtejte, a nje oet nich mocheek'.

Luboměř, 20. III. 1944.

Rud. Šík.

Dne 22. říj. 1944. několiknámr. muij 75 lety stec na vesele, a využíval to:

Bylo to bře prázdninum nás do Reichu. Byl som
v Odrách, a počas som u kláštev řádu sv. Benedikta.
Já hr. prozatím, vyalobl jui Ježiš Kristus,
a on mi odpověděl, Heil Hitler!
Načt bym som ostať cestu hůry.

Byli my i my muzikanti s procesionou na P. Karie
a Škody. Byla tam koncert na horizonte jde Žižicka.
Dopř. my tam ráno kirkou zaháli, kdy když
prostřekli, že by se shodili vej nejaké sváčina.

Senátor z Valchy cíj to svým, nemožem, a dnes
nám velkú milosr., dobrého starého svého.

Poznámkou k půhodě na hřic: Kněz rození životu
na světě kuzmíku jinak
není ti dobrý, staří katolíci, na Špalomíku.

Rud. Rík,
č. 51. Luboměř.

Dobíte to víme.

Není někdejší si poslavili kostel, a říkají vše vlastní důmů.
Když jde, až kostel s fárou prokáv, že kněz bude zdejšma sloužit
moc svaté, za spásu jejich důmů.

Kněz se na fáře uvelebil, a zapřál vše obřady konali
Více lidu ale, velmi zkoupe.

Od skály bere měnou plal, a kromě toho mu muri lidi kvády
sblížit zaplatili.

Kromě toho, muri Luboměřský celebrait pána, až k domu božímu
ze Spálova dovéřil, a zase ho odtáhl.

Jenli by proz jen někdo nepřijel, pán celebný, by se z fáře nebral.

Vymostil to okale svým věřicím p. fářem Pavel Smolka
je male Hrdy luboměřským, v. r. 1944.

Ornánil, že sv. městecí se udelí tehy, jestli proslou proz
Luboměř proz neposlal, a p. Smolka se překy nehnul.

Konečno si věřci odbýli odpolečnou průbojnou sami.

Po Smilova mohou stáv lidé z Luboměře běhati do kostela.

Záležbu věřících na své kněžstvo, Rámberu jistě vyplíš.

Dne 24. r. 1944, počas v Luboměři, na č. 51.

Lid zbožný, ale i bezcharakterní.

Pojďme od starých lidí vyslouchat, co lidé dříve vyučáděli.

Když měl pochyb ve Spálově pán spěvec velkostatkou, Jan Nepomuk Wagner. Tu pán farář při pochybě pána Wagnera velmi vychvaloval.

Množí přítomní nemohli to chválomu přenést.

Tu nojetomou se ozval na poslání hlas, mekotavého. Řeče, nadějou: A co ty křejcárky klečí na lidech vyměňal?

Nastalo hubové ticho.

Foideu měl na to, souzavu opletáčku.

Jednou stáli ve Spálově v kostele při zvávání, cca měsící boky, s navenikváranýma nohami.

Sopotský Smrkhe č. 22 - v Luboměři, průšel si kněžkou pouchem a zpravidla oživale ohlásky hned v hornodě, aby nemuseli jít do Spálova. Deval jim hned rozhízenou.

Druhý překlepl k Smrkovi se zpravidlem, sedlák Šimá, č. 6.

Učitel Eccl. Reich ve Spálově nosil u varhan lístek, na němž stálo, jestli se kteří novot nezříkne, že ho povede se světem. [Výklad byl, že když mal Šimá u obřáka:]

Dívce si lidé pochytěli na ruce žerty, které se i někdy přečely lidové solidaritě.

Luboměř, 27. VIII. 1944.
R.H.

Freimuziky.

V naří obci bývaly freimuziky (bez volupného) až do roku 1910.

Kilovnici tance muzikantům zaplatili, avšelé zaplatily čili odměny, muzikanti hrali:

Nehledi dřízpoří, tančovali, a nechali muzikantům nic.

Lipšanskí muzikanti, když někde hráli a propoušteli, že některý přišel tančit, aniž by muzikantem co děl, vstal některý muzikant, a nebral ohlasy coby jinemu kloubek, nebo čepici.

Tak se kdy jistou zkušenost v Lindavě u muziky, že muzikant Franz Tomáš z Lipšan, sebral ohlasy kloubek, tančeniku Františku Řečkovi, z Luboměřic, z č. 17.

Klobouk obarzel zpěv, ale muzikantům něco zaplatil.

Dnes by nebylo tančeníku ohlasy co bráti, pro návštěvu hosté, pro všecky, s obnovenou hlevou.

Dříve se zachovával starý rozdíl mezi hospodou, a kostelem.

V kostele měly hlevy obnaženo; a v hospodě hlevy pláky, až nesouše, své pláky vždy klecata.

Při posledních freimuzikách ornačovali si muzikanti své dárce červenými malíčkami, které připínali spodníkem na kabát.

Panamonal jako muzikant, ze svých
pamětí, Rudolf Lík,
ročník 1944.

Náši švábi.

Dokud byly jaby o povalema, a v hamech i deskách mnoho skulin, zdržovalo se v jízbech v těchto skulinách mnoho plesomeda. Švabů, a řumáčků.

Nejvíce takového plesomeda byvalo u řečiců. Tím to přicházeli lidé z dediny ve řkubáku.

Řečci se měli proti tomuto plesomedu co bránit. Vím jak to bylo za mého mládí u nás címa na ř. 98.

Táta byl řečcem, a my prohlídce řkubáku leckdy vysadil řečeb, ačkoliv jich bylo již dost v povale.

Když se v noci pojedalo světlo, byli řečbi po stěnách na vycházece. Konkrétně se jich nejvíce prohubilo.

Vzal se obyčejně pantofel, a rozprostěl se řečby chláštali.

Z těch starých řečbi, když vnitřnosti na boty jenom stíkaly.

Které řečbi byli ve skulinách, a vyslekovávali jenom své zadky, na ty bylo nejlepší to velké, zahnuté, řečcovské sedlo.

Tímž díky řečbi do prdele, a vytáhl se ze skulinu čili, že řečebují ven.

Dobrý lapač na řečby byl též pod ohništěm velký hotel. Když do něho vpadl, don se již nedostal.

Tak byli řečbi, nebyli rumáčci. Ti se opravdu máseli.

Na ručníky byla nejlepší růžka. Ta je kopeček. Konec koncůk, růžku chytala obyčejně kočka.

Některí lidé mosili z povely, řečby v sivkových škalulkách na silniční krigovatky, aby se jich stěpali.

Nejvíce škalulek se řečby, bylo vidět na krigovatce silniční u Raichlovic.

Švabi mluvali zdejší sladké věci.

Spálov.

Tom, tam, vzpomenou, stáv lidé měs o Spálového holi:

Spálov se měl dívce jmenovatí Říha Polom. Ažil holeník na horním, ve Šterníku.

Sedla celou děčínsko spálil. Pohravena byla antou, a nazvaná Spálov. Pojmenování lidové se bývá nezkratí.

No pojmenování mojst bratřík, jo neni orečle Spálova byli Slováci, ať jí z kouzly, a nebo se ohány Polocher.

Vliv se nám i do uvaly rod. Španovských.

Drahki, so mnimé koho, co je nám děčínské, až na naši dobu přímože.

Nedaj se kdy odopřík, jo Spálov může pojmenování sed orebního jménem, svého přírodního zakladatele. (sr. - svr. -)

Pocházel by mimo s Heltírovem. Přes všechny městy, říčky,

Šćerzorf, udezel se k přírodní lidové, Heltírov, (Heltírov) a u Nemecky, Silpewodorf (Silberb.)

Spálové pojmenování s obou národností, staro' helskik zaniklé vesnice.

U nás byla řec moravská řecí predátnou. Užády se oháňely němcírou. Užní lidové predání, mělo zdravý přenos, a má pro nás nehygienickou cenu.

Němci nebyli našemu starému lidovému vyprávění tak nebezpeční, jako měs učenní čertky tisk.

Ten převorat k to staré pojmenování všechno na ruby dle svého gusta.

Z Dobšovice učíhal Dobšov; z Kynutefauca, jindřichov;

z Silpewodorfu, Žilbrovice; z Lintavy, Líjmoul; ..

z Lipkánč, Liboměř p. Říčánskou, a tak dále, což dívce u našeho lidu slyšetris nebylo.

Po krátkém doby, písmaluje člověk i čerta.

Pohádky.

V druhé polovici dvacátého století vyučovali si naiv lidé na beredách pohádky.

Když dědeček, nebo staronka, pohádku, nebo pověst vyučovala velmi mile se proslouchalo.

Novin se nečítalo, knihoven nebylo, proto se počítalo probíhalo a záleželo, co v pamětech starým lidem ulíklo.

Dnes se množí lidé při takových pohádkách sháníjí. Když pohádku vyměli, a když mladí byli loníví něco zařazovat. Potom očekáli lidé, i s pohádkami na věčnost, a nikdy se jí nevzali.

Berecny, na nichž vyučovali starí vymáčečci, byly pro člověka rozměrného velmi zajímavé. Bylo to i klonu mojí minulosti. Připadalo mi to půběžné výškové, plácky lidíků vzejmenné lásky, a dobrosrdečnosti, půhodg dětí, a pohrom v naiv obci, i ve vlasti.

Velmi často se vyučovalo ze životu rybářů, roubení, princezen, a rukávitel.

Některý půjčovanoucí děti, a v pravidlosti tak odcházel, a velmi rád a díky dobré. Lekcepráctví se při vyučování dětí neuvalilo. Potom byla doba i přechodná spletena s dobou švédských válek.

Poznávám to na své hřiště, že mnohé věci děvčácké v obci nevímavé, jsou dnes všechností.

Učiteli na vonicích byli v první jíž doby ubílí, ale velmi málo náru na papír zachytily.

L.P. 1944.

Rudolf Kik

Děčinoví muzikanti.

Začala muzikantů mítala i věho představeního, cíle kapelmeistra.

Kapelmeister muziky přebíral, abal aby se pěkně hýalo, aby se nikt do říčky nezříhal, jen on sám.

Dával těž pozor, aby nebyl některý muzikant chytější mezi jeho sám. Tonkušlo by byl s kapelmeistrem v ohrožení.

Potom cívek svým proslaveným, muzikantské vědomosti jen pro kapelačky, operálky.

Jestli se pustíval do čítání muzikant cizí, když něco bylo zvědělo, kolik toho umí. Jestli někdo neumí, bylo dobré.

To samé bylo i při řemeslech. Čeráný zlepšovací nařík a prací nebyl od učence, ani od tvaryše u misku přejatý.

Všechno se muselo cídati tak, jak trvale misku míslo. To měli vynádečné mihovské.

Anděl samouk konal práci v řemesle lepič, praktičem, a dovednějším.

Neuplatnil se proto, že nelepal 3-4 roky jako učený.

Nechodil tvaryšským venecem, a t. díle.

Potom nemohl docílit mihovského vynádeče.

Když nabídla tvaryš zlepšovací nařík, kdy změla očepování misku: Vy jsi ještě na novoty mladý plák. To si nechej pro seba, a buďto samostatný.

Kudaní v zlepšovací nařík se těžko vydávaly ze zatajování starých dráplů doby.

Loňáček uvítaných případů,

Rudolf Šík.

Dne 13. září 1944. mezi 11. a 12. hodinou poledne, letělo
mnho amerických letounů nad našim městem vlastní.
Letely všem v městu Pavlovice - Spálov, ve velké výšce.
Aby za tři hodiny prodělaly, dopadaly na zem letadly, v německém
jazyku hystery.
Letadly padaly z neúčelových letadel nad naším krajem
za silných větrů jíž pravděpodobně.

Ve Spálově, v zámekové budově ještě ubytování pracovníků rada
vojáků, kteří chodí cílaki na Suchou do Kopce díky na
elektrické vojaci jízdy Policie. Jejich nadřízení jsou Komec
jedoucí z lesa domu do Spálova, kradoucí na poli řepu.
Nárovníci ukradli jíž kdo asi 12 řop, na Novákově.
Nelehko mají souditi, že mají hlad.

V časném honu dědiny máme z r. 1943, kus nové cesty, Uborou
pro klesání velmi dobré jezdí.
Tehm dějiem cíle k těž nové zahradní se včelinem kestolla Kacík
z č. 86., v r. 1943 zbudovaná, kde díve bylo obeoni bahnisko.

Kuji pocit. Rasy ženouškám brávám, tak ta skauti mi ten
chomoutb líč, cíli ošlávuj, libaj.
Zbožné křestane libají křeče. Ty křeče, klesají naši srdce
a kříž, máme s radostí libati? Taby nám těch křečí dali!

Nejtěžší křeče, a součinní, ab to jest v době války, nebo v měsíci
měsíce na svých ohromných bedrech, ten něštěstný, čedimový
cíli věnických křesmě působící lid, se svým dobytkem.

J živelní příhony mají na byt chudáky
spadeny. K uspořájení, a k uchleštění, hodej se k tomu
chudáku pýtel Kacík, nezaručeno nadeje.

Tak mluvím já. P. Šik. 1944.

Proces klicné minulosti.

23.

Sympatiem si na své mládí, jak konkále lidi v obci, spokojené, a nevíděné dom, co dom žili.

Kaderníček nepředvídali plní časy konkvise, až ten slaví, dobrý čas už jen zomí. Ode doby té, narkane, u nás zlé. Tak se mluvilo na besedách v Luboměři mezi lidem.

Každý pracoval, a hospodařil jak chlél. Prostal co chlél, a když chlél. Hospodáři jeden druhého v práci nepoučovali, ani neproplácávali.

Při práci polní si na mezi lehlí, a horoučí.

Poslouchali zpěv písárníků. Sem tam si i zaspívali. To byl důkaz pravé radosti ze života, a z proměny ve stáří.

Tisk rýaniel všecky lidé uplně. Nahmícelo se mezi lidé laskota, chambrovství a prospěšnářství, že po tom člověku, možná již oni srovnají.

Jména v dnech dnes u našeho uhlárního neříkáme našeho národa. Anzi naši lidé, nedovedou rozemíti půstele od neříkále. Zejména pak Marku, a řecký římský prostali by množí svou matku Čechy, i státo.

Budeli to tak příčet slupňovat, vzhuebí nás lidé sám sebe.

Září, 1944,

Rudolf Kik

Krij den vnoči
z 22. na 23. září, 1944.

Pochabáč Štěpán, z Linciavy, cel. miz z německé knihovny illerhošťskou
knížkou z roku 1596. Obrahvala říctopis, a původně knedelník
Jana Štawuse.

Societ jsem se s presidentem Tomášem Gocarikem, když
probíhal knížek.

Předložil jsem mu i mý hebrejský z r. 1562. On se na mne ptál,
ale nic nemluvil.

Předstoupil před prezidenta Masaryka, Vojtěcha Beneše, č. 63,
avěckb: Odpušt' nejméně panu prezidentu kr. čím jímo se pronáší,
že jíme odesílo do Říše. Vrátili jíme se ale opět zpět, do republiky.

Zaznamenal: Rudolf Štěpán, 1944.

Písmo na den sv. Václava, 28. září 1944.

Jest prázdninu suchy den. Většími lidu si dnes kohot svátku ani nevšimí. Některí nepracují, v sálech, svět. Většími pmařenci, a neuvedomělci, pracují.

Nemají pmaři, jedov zastupují, ukazují na vojnu. Lidé mezi sebou vyměňují, že s ňou bude válce konec.

Vlaštovčí sálek, a mimo, čítají se řebovou ochlou. Vzpomínám slov, opálowského p. řeče: Rakušan Kyseláček, který jmenoval při svém pmařku pachýřů vodopálové naproti hospodě č. 61. Řekl když: ležboslovenskou republiku nevybojovali legionáři ze svého světové, jak se o tom mluví. Český stát, založil již n. řeče.

Dle toho pohnávame, jak si dorovnalo ř. k. kněžstvo vysokovozecí veřejně, proti jistotě našoda v ležboslovenské republice.

U nás neměl lid rychly k naší republice procelých 20. let. Bylo to proto, protože lid sál za slovem, a činem kněze. Ti byli ale od pravosudíků proti naší naší republice zlaměni. Odvraťovali lid hez jen mohli.

Toužili přivést předevsi rakouské monarchii, kde vlastil jejich opštelský císař pan.

Tak tomu bylo u nás na Špalovském.

pro. Ruč. řík.

Nový Dvůr u Lubomíře.

Veselo bylo v na dom Největšího Projice v Novém Dvoře koncert, když v Noční na konci čen, hudec muziket prochodi na č. 75. Klášter z okoli se tam scéna, a vesele tančila.

Hroznovotí plavili hody s Hellmirem, posívali jejich projekty na haly když počátku pravdě jednu obec, kterou byl byvalý, starý, Hellmire, cíli Silbernsdorf.

Při muzice čerpval pili majitel čísla 75. Kočka. Tak dlouho se tam tancovalo, zokutit kámy oči opadni jazyk, nevídaly násobek. Potom byl konec.

Dnes po mohutné válce, není již muzik 5. roků. Směřuje to k tomu, aby voják na frontě vykvácel, a cielník píš páci, aby zdechl. Lím dale, lím více se ohory okolo pacujícího lidej, stahuje.

Lidé všechno snáší k teplice jako omámení. lekojí, až je čert z pekla vysvobodí.

Lubomíř, 4. X. 1944.

Ruciček.

Amického letadla, nad nášm krajem.

Kámo pálek, jsem, lepší den s jiným věhem
jest pravě, 13. října, 1944.

O 11. hodině dopoledne, uviděli jme na obloze bílé čáry,
natažené od jihu k severu. Tyto čáry trojilec cíti letadla.

Za několik minut, bylo jí slyšet
hru motorev, nad hlevami.

Letouny se ve velké výši, různě křízovaly. Některé bylo
vidět, nekteré nikoliv.

Tu ve 12. hodině bylo slyšet letouny hučetí za jindechovem.
Někdož dlouho zůstal v vzduchu pracovat bimby, a hned
ohromné výbuchy horebí u Hecnic. Opakovalo se to dokuale
zasebou.

Na dolním bencii spalovačky pracovali nadace plechové
od benzínu.

Nad jidlem Hecín, padaly letadly.

Naše pesni, zato, že bombardovali něco u Hecnic.

Na letouny jest přibylo později.
Letová je ve skádcech 25 až 30, a skibně se kopíří.

Jerdi jako doma, nikdo je neproceslečuje.
Nemocba letadla neviděli. Bud mojí shach, a nebo hnízdi
někde jinde.

Poznamenal: Rud. Šuk
Luboměř, 51.

Luboměř, 8. 8. 1944.

Včera v dne 7. 8. (v noci) bylo kámenkem na jih od bojového polece, až do čtyřicet hodin boju dopislení.
Bylo slyšelo zdejší bomby explodovat.

Rany byly silnější než v bubnové palby děl.
Včera, okolo 9. až 10. hodin, bylo opět slyšet malebný hukot, ve směru Mračnice.

Lidé byli na nozírech, a proslouchali dělostřílení.
Nevíme doposud, která místa byla nalezena postřílená.
Lidé ulíkají do shledanosti německé. Nepůleb se půlkouje, jakž slímat, a nepravuje. Němci se bývají, když jsou biti, jejich vůdcové dovedou lid udržet před výjimostí.

Dobře to umí Dr. Göbel.

Ještě něco neuveritelné, že také miliony lidu proslouchají rozum duchovní, a nikoli rozum světě.

Všichni jíme, živíme, a bude s námi daleko.
Nejdříve nás ohavují, ty nucené dodávky zemědělských produktů.

✓ Rudolf Řík.

Něco z minulosti

Jest nevolino práci neplné věci, s námiž lidoch žijících
číve v naší obci. Liním tak proto, aby se vědělo, jak život
lidí se mění.

V drahé polovici 19. století, byli naši občané jiných
názorů, než v polovici prvního 20. století.

V drahé polovici 19. století, měli muži největší projek
v karbanování, houželky houlení, v tanecování, a ve sváckách.

Těž v zakládání českých rodin, prohlásali
si moží za jakousik starov cest. Toto děnu nepřimirovali
své osobnosti, mýbrž, dávali všechno na vili brži.

Tent k zpívob záitku, přecházel dědicem,
a pokolení, ne pokolení.

Nepřimiroval se laska k praci, k pridu, k mojetku. Kedovala,
avocovala se práce Boha. Člověk byl pokladán za nicotu.

To, čemu oyuicoval na venuci učitel, bylo u lidu bezcomě
a zbytěne. Pozornost je věnovala sloviu kněze, a laice
k nebi. Kněz, učitel, to byly u lidu dva putové.

Učitel oyuicoval lid v pokroku. Pokrok byl hejch.

Lidé měli učitele s nevčiností. Ani hr
rádi noviceli. Kdyby kněz nařival své věci, aby učitele
domlábili, tak se ře tak stalo. Z pokroku dílčat lid
proklebky, pronávadí ron tam, knězovu pesti pokroku
s karaklén karalo, a brjím hestom vyhrojovalo.

Všechno mělo získati tak, jak to Žuh
stvořil, a řídí. Pače se měla konati tak, jak to naši
předkové konali.

Nic ale nebylo na plat. Pokrok si zaslal cerku nezadržitelně
spíed, a sprátečnici, započali mlčky pomalu pokulkávati
za pokrokem.

9.I. 1944. Rudolf Šik.

Lidé to dobře poroujejí.

V roce 1932 objevila se mezi dělnickým lidem zpráva kurt
z hlučného v novinách mnoho psalo. Tvrzala až do roku 1939.

Byla vůdce velké nezaměstnanosti
não jenom v naší republice, ale v celém světě.

Koho dělníků chodilo, viděli, když ujezdili. Všinci koupili
jezdili nechvalili.

Kdo dělníky miloval, sámž je zvával. Chudák dělník,
jestli se chlubil s prací utají, musel na slavnosty upomínkové
a svátky jeho zaměstnavatel přikál.

Chudaci, nepojoje si takové doby.

Po výrobu lidu byla to plata doba. Nechávali
se za pár hodin v obsluhování.

Miněme válku již šestý rok, a poněkud válku
ještě dost.

Bohači dělali nezaměstnanost. Napřed koupili chudáky
hlavou, a když je vymali na jatky proti sobě.

Dobrák nevedou chudací bohačů v palmosti, a nevedou
si jich lepe vymali, dokud sproducuje chudáku bohači
nedostatek.

Dědina má mít zájem o tom, co se jím kuchánu
nedostává.

Oa dob kurtstříků si obecny lid svůj hrno nemiluje
takto vylečí. Když státní pionér učinily sladkýchlivé
kloučky. Lidi k tomu ománili, a potom ihle dobie
rydlojili.

Za vedení Jana Žáka z Pionera, slo se utiskom na ty
muze, z nichž všechny běda lidu pochevrala.
jen z kurta na ně. Zaří 1944. R. Šik.

Chudé duchom, něštěším národa.

Násé jenské si velmi zakládají na tom, když můžou jít
a něčíci do kostela s nimi.

Takhví povoletot, jest jím velmi milá. Do kostela se hodi
se jensou jít, ale nikam jinde.

Ze by některá ženská v naší obci dala svému muži návštěvu,
pohovoučku si společně, a oháče národnostní, co všechno
naš národ vypál, kdo ho v minulosti ukládal, a vyzval,
aby poznali by jakukoliv násé uhlámeni nepřátelsky, to žádne
ženské nenechává.

Tím do kostela ohocičním, přeslavává své nepřátelské člověk
pozvávání.

Rokuji malejci do masochnice shudové smetany, co se chudák
napustí, až mísí s otlucí.

Takže ale metanu nahlíže, možná i poloviční.

Podobně jest te v naší obci, s lidem tak, jak on tou svědomou
metanou.

Když řečenek, ičonu jde dobro lidu, ale což naplat, když to
velkina lidu nechápe. Proč? Povídáte nemají svého
světového rozhledce. Chodí všichni jen až do kostela.
Koží, zato, že to kožidomu sláčí.

Takhví lidé se v kostelovatelium dobíč, a lehkou ovládají.

Národa a takového lidu složení, lehko podlehne, až zamíre.

Kromě to, jak se každý má, na násom Šprálovsku.

Opuski našim okolním Němcům, jíme v počtu národnostní,
moc měcí, a ohelní, neuvedoměl, a tónome ve shodovékom
náboženském balmí.

Vinu musíme pociťlati, rami své. Dokud násí můžou
karbaní, aby se kuijí, neprozorovat, našim nepřátelům
plánky posti nám.

Práce tělemá nás živí, práce duševní nás zachovává.

13. 5. 1944. R. Kik.

o nám vysvětluje k staré v Luboměři

Dne 26. 5. 1944. vysvětluje mi
zmníka Josefa Horáčkova, z čísla 47. telo:

Na říšskupování května 640 byl přidělený týk.

Byl to Nemeč z obce Vsi.

Tento týk tam byl ještě hospodce. Byvaly tam též
muziky. I jí jménem tam jako důvěrček u muziky
tančil; bylo to v Hoře.

Týk byl hodně zadlužený, aby si z dluhu pomohl,
prodat kus lesa na selce, k násiv chalupy.

Týk si plácaval, že lidé chlejí po něm a poněkud 7%

úroku, a ještě facím.

Obecni výbor nechtěl týka do obce za člena obce pustit,

dokud výboru něco nepoplaká.

Týk se na to plácaval a povídal: Dal jsem jím
z hospody 600 Kč. Teď u hospody se chodila, a do obce
mne když nepustili. Takový ještě v Luboměři obecni
výbor.

Zaměřenec: Rudolf Týk.

Pněoní válka.

Věřejné lidi již nadávají, nikoliš jenom na Němců,
ale i na Angličany, že ve všem na světě mají pravu,
a nadřadu. Více na evropském obchodu.

Válku jenom prohávuji, a bohatou.

Z lidu si kopí jenom kauzalitiku.

Buďte si, jak to všechno na konci ještě dopadne.

Kojíce je děláno na hibělovinu nejvíce ten, kdo se za
Angličany nejvíce občuje.

Jou le jenom rejce, a spékulace, těch nejdůležitějších, bohatých
a obchodníků světa.

Přichází totiž snubnulí, i když klouzím četinářům.

Ta zakuklona komedie bude již 7. roků, a novidík i světa
a lesa ven.

Kdo jede s nimi, ten obstojí. Kdo bude překlidně mít svůj život,
jist pohánět, a byť i smutkov.

O hlavním, budlohu těch, kteří mají světovou moc, nikdo
se nedozvě.

Lubomíř, 26. X. 1944

Rudolf Lík.

Pozor!

Bedov obci, ve které žijí občané, a občané, kteří nemají, taklik pravicevosti, aby poznali mezi sebou vlny, a během těchto vln zábalem.

Kdyby celočeské říši občané v obci vzdály, ale jahmily životem n. misi, nežlebí se předce mezi sebou rozhodl.

Není lidové v obci, kariérnímu lepej občenomu světakue větvi, a rádi půstoupi k němu s pochlebením.

Jakou kulturní měly u nás staré germanské kmomy možno si představit tím, že jejich potomkové, jdu po mnoha století lidové kulturní působení, a jaro ještě dnes poskytují národní

s Evropě.

Toho jme dnes očividně s jejich Ríší, cíli v Reichu, kde Karlin Luther naříkval, kde Adolf Hitler pokazil, a p. Göring, a Kühnlejchman, kde dorazil.

Písmo, na den 28. října, 1944, v Luboměři.

Z tohoto dne, měli nás Němců letos obach, novím ale jde oč. Bálí se ale zbytí, neboť hoctina ještě neuděnila.

Jest vzhuavý den, gamacent, a padají miskové mlha. Vzduch všebe vane jihozápadní.

Vzduch 6. s polečením.

Vloní jíme se kříli, že na tento den, budeme na rok, pod námi stíchemi, jíž vobec dýchali. Povídali lato, zklamalo.

Ještě leto, při čistém francouzském území, kříli se lidé, že na 28. říjen, bude již po válce. Noní armu ještě tak.

Bude-li za rok, bez válce po schvoly na 28. X.
již po válce, bude dobré.

Obava jest, že i my zde v našem kraj, město z války obutíme. Víme dobré, že krah pekla se příči, stahuje do středu Evropy.

Všechny jist na světě promijejí. Tak bude i té prohlášení válce, jednow konca.

Němců jízou do podobného orodí, v jakém jsme byli my leto v roce 1938 na prázdninu. Všechni se ohléli s nás pláč dělili.

Rudolf Lík.

Male události.

Dne 16. X. 1944. (v pondělí) zmínil dělník
Stanislav Šurálek,
ženatý, bytem na č. 107 v Luboměři. Zaměstnán dobrovolně
na plno u Ladislava Tomáše Spálova.
Jest tomu asi měsíc, zmínil ze Spálova: Albert Šurálek
ženatý, bratr obchodníka Otty Šuráka, a dělník Karel
Kaminský Stanislava Šuráka, bytem ve villa na Kočandě.
Karel jest též ženatý. Jest to syn českého kavalaře vo Spálově.
Pracoval posledně v gumovce v Odrách.
Zmínil s úchu partyzánském.

Rudolf Ivancov, ženatý, asi 55. roku starý, ze Spálova,
pracoval posledně v gumovce v Odrách.
Jest obecně zápletěk se zajídkou, v Odrách, a zbraňové
aféry zavon, asi od měsíce srpnem.

Při výletech dostal nay tolik bití, že nebyl
při k poznání. Jelikož byl Albert Šurálek so Ivancem
zápletěn ohledně zbraňek, pochl Albert dřív, než
by dostal novinu praskou při výletech od gaskapa.

Místo Alberta, zavidiči jeho ženu, a bratra Otto.

Začátkem října je opět propuštěl.

Oto Šurálek opatřil se vyschovací vazbou v 12. kož.
na výjezdu.

Kdo nechodej pravidelně do práce, očividnou
kajdáčko četnicu. Což jest na domním pojednání.

V červenci dan uplynul klidně, ačkoliv
Němců v okolí měli z toho dne spoudas, že čeli
meču vymasti.

Luboměř, 29. října 1944. Rud. Něk.

Blouhé čekání.

Před pěti rok, tedy německé války, se nám všeobecně slibovalo, že 28. října, nájdete opět vysvobození.

Někteří lidé v tomto bulhování věřili. Před rok 1940, a nic všeobecného se nezplnilo. Před rok 1941, 1942, 1943, 1944, a opět nic. Z lidu se stali nověřici Tomáši.

Dnes ale jde do hmy všeobecně tak, že něco se stále může, ve prospěch malých, od Němců pokolených národič. Nejistku s budoucností, kterou jiné projívali každých z mne malu na nároci německý.

Předem jde věme, že ještě se malým národičům nějaké vysvobození poskytné, velmi drahos to budou muset zaplatit.

Všeobecné sliby když vysvobodí národič malých, ale jenom oddílet potíjet.

Přidomávám to k lesu. Rostou skromy velké, a poté nimi skromy malej. Raly skromček nevyroste v mohebný skrom, dokud stojí nad ním skrom velký.

Ta slinka mu ten velký nedopijeje, dokud s ním vše nezahýbá, nebo ho nezalomí.

Ten malý skrom pod tím velkým skromem, obyčejně uschne.

Něco protobního ještě mezi lidem.

Dom. Rudíček.

Práce téleona má rod živí, práce důšomu má rod
udržuje, a ohlupuje.

Nás lid na Špalovského ještě větrnou rotárci množný
jiplně lhůstojný.

Převládá národní všecky okázky náboženské. To se věnuje
v životě světě, všecky pojornost.

Tento národ vloží svou národeč do klínů pohánění své
země, a Bohu, takový národ bývá od nepřítele
velmi pohodlně porazován.

Viděc německého národa Adolph Hitler, sám prohlásil
že Řích pomáhá jen tomu národu, který si sám
pomáhá, a sám si pomoci chce, nikoliv ale leno-
chuji.

Sokazce národnosti, pskulhavíme, za národem něme-
ckým. Nedáme se. Většina učitelstva na venicích,
ještě pamětné nadchnuta, slavonickým duchem.

A nás jsou větrnou kůží pérové, oboji živelnici zájponka.
Jdyby měli náš lidé, jak pamět národního ducha, jak
ho mají v náboženské, pak bychom nemuseli miti obavy,
z národního úpracíku.

Národní slávosť se zahávila u nás po válce řecké
živým kázaném misionáři v kostele.

Tato živá slova kněží v kostele, udržují nás venický lid
z předanství dělostří, do dnešního dne.

Nepřítele národního národa, dobré o tom ví, a po skoně-
se z toho chechtají.

Uzprůminám jen dobou sv. minuj u nás, jak se ženě
na mísí těší, jakou mají z minionáři rádent, a jak
s chukí do kostela běhají. Želkovou práci si dělají
s probíjením na sv. mície stoni lidé, klečí jsou
ve vlivu chladni.

Chudáci národního ducha zapoměli, že minonauční byli nepřátelé našich předků. Byli od nich pronásledováni a do kotlela s pravoucením honěny.

Kině byly našim předkům prolezachem a násilnictvím;

Dnes u mábojonských fanatiků, jež to protější.
Tak si dovedla římská moc, prodlanili během doby ducha našeho lidu.

U němců vidíme v tomto ohledu, nejvyšší rozdíl. Proti ještě u nich národnost, a pak kromě náboženství.

Náboženství ještě u nich soukromá včetně rodičovství.

Kam nepřinesla římsko-katolická církev žádny cuseoni prokrok, mybič velký úpadek.

Skryj na vše se měsíc svého mileného nepřítele obávali, ten nemůže s nepřítelem, dorazícím na hranice, zůstávat.

Jakmile se započne nás národ ze melob na nohy stavěti, ihned se najdou pochopové, obě nohy mu podlezí.

Luboměř, 30. X. 1944.

Rudolf Klik.

Rujn, 1944.

Josef Kral zomědilec, č. 100, narodený v r. 1857,
ochuravěl, a vypoukaje za mě plátností toto:
Ve Spálové starý Šváček, č. 118,
měl kdy svému synku, o t. vrstvě více pojmenov, než
celý Halkov.

Starý Šenkeř (Kral) na Valče, chodil rád za
kmotrem. Když se křtěnec ženil, tak musel za
starého svata.

Ve Spálové každejna co má Brückner
ne kdy byval panový myslivec, který měl poctebou
všechny hospody.

Posledním myslivcem byl Stroff. Jeho dcera byla
stará řehby Řehba jeho. Byvala na quante č. 41.
v Luboměři. Spadlo nato k horrovičáři.

Ve Spálové sedlák starý Šváček, Jakubata, kdo
se jmenoval Josef. Ten si každý rok přidal na
vátek Josefa, sice kamazady k sobě na quantu.

Byli to obyčejni: řafář Ilček, Svadlík (Klementa kata)
starý Šváček, a jiní. Žabil opiky, a učíval hostinec.

Pozval i muzeikanty, aby mu hrali. Byvalo tam
vezelo, a mnoho pili.

Lávka jíž na vráťe nic netěší. Starý člověk ještě jenom
na obličeď duchym.

Já jsem jíž nemohl na pozdrav ani oplatit. Noviček jsem
jíž na břízku. Lávky jsem šel na pole, opíkal jsem
poláčela somou, nemohl jsem udržet rovnováhu těla.

Novim jaké to u nás bude, až já se
zhroutím. Kdo tady bude dělat?

Roba ote, ale jidce aby ji to někdo k očiče narychlo-
val.

Kel jsem kdy směděli ponájka a Liptaně. Myslel jsem, že se vytlučí nedomluvime, ale šlo to. Umí dobré modlitby, jen by modlitby mluvily nejdřív jako čechoví. Líhal jsem ho, že v lakový náčin nechali jmeno ho rolati, ale on řekl, že to dělá všechny rádi.

Vymávěl jíme, opolu užené věci. O Kuzelu (braničkou) je byl na kvintě č. 33; Horprechtý Smilko mu nesel neděle, jeho nevolastní sestru.

O varhaníku knb. Simovi, že byl jednou s Ressou napříč; Na P. Starii pěv procesí ke Skelle, sli muzikanti jenom pro Odru, dale již ne. Tam seděli na merci a pilí.

Rasu kočálky si nosili ze Špálova. K Karlovonu nosili. To cílali když kucí.

Cílal jsem ho dne 28. října 1944 (v roboce) slabou mohivou. Vymávuje s tom takto: V roboce jsem u stolu smídal. Nejdřív se mi začalo v očích a v čele cosík hnijít. Začalo mi být zle. Líce mi grubý vypadla, a já jsem se rovalil na lóci, a zůstal jsem ležet. Levou rukou kleval, mám jeho omračení.

Král má paměť ještě dobrou. Rozumě, a správně vymává. Na očích mne poznali příznak pomalenosti.

Toto jsem hned po návštěvě u něho
popnámenal, 31. X. 1944.

Dietrich Nek.

Smutná zpráva.

Květen 1. - 1938. Všeobecných. Soudní, zámučený den, když 8°. o
9 hodinách ráno. Počet silný vikářů.

Ráno o 9 h. můj kumíneček Josef se smutnou zprávou.
Ráha včera my klásil s lehkovětronké armádou na Slovensku.
Která my byla od německé armády s celou výzbrojí zajata,
s vše 10 000 mužů.

Ještě ještě tomu tak, tak ab člověk se bere k tomu zaháníčku
propagandu i s těm pohlavím.

Kdosi dobrých synů nařídil, kteří ještě stejně málo.
Pohrůžení srdc v kancelářích, a hezinkové nařídil, so mezi
mechaniky sbízovat blbce, nepromyslené velení, zajmouti, a
prokloučit.

Tak tomu bylo v r. 1917 u Liborova, a mame to jistě zase zde.
Ti lidé, kteří se stali nášemu nařízení za vládu, jsou již
sami sebe neštastní.

Dvacet let jíme se ve městech radovatli, že Francie, a Anglie
dělají nad námi ruku. Na konci se ukázalo, že pro nás
dini perlom nechli. Nechali nás nevětve, libovolně se živati.

Takovou lásku pojovili i řečové Poláki u
Varšavy. Tedy se to samo objevilo na Slovensku.

Lidé přináší jin samé oběti, a proklony, v opeřech cizí
bujočí.

Kterí čerke malky vychovávali ne, vym jenom pro
samé oběti?

Tím se připravují jenom k zabilci, kteří před nepřítelem
utekli do cizin, a mají za to, že jsou nařízeni svým
nenachaditelnou.

Kdyby bojovali někteří čerke bojová jednotka po boku
německé armády, kdy mohli bychom byti ujištěni,
že v kritické době, by pravou věc, ať německu půjde
lehčím se nedaičí s minulostí nikdy lepě.
Představitelé nařízena řečové cizin paníem proti kubíkovi,
a když jich ani nevíme jí. (Krušov, 1938.)

Uplakaní lidinové českého národa, na konci všechy podlehlí,
a národ všechno dceře zaplatil. To bylo všem všechno
nabojenských nebo světelských.

Zavonili k věži neochopnou, neoprostřívnu všeckové národa, tak
zvani policiáci.

Tě ještě tomu tak, poznal to jíž i ten blbec, v lehkých gesticích
horšských aččinách.

Jestli byla celá č. jednotka na Slovensku zajata, nejde.
Daje to ještě česňiv večku. Tímto ale, co takové zajatce
s Růží čekají.

Dobrých lidí nam příště ubýva. Pachanků, výjimečných,
a zádeci nám přibývají.

Poznamenal: Rudolf Řík
Luboměř, 51.

Velká vila

Radíse, že přijde do obce nový učitel, usadí se ve školní budově
a tituluje se panem ředitelem školy. Učit obječně i když děti, aby si
nenapomal nevzaly. Započne si dle své vile zároveň pochodem
ve školní budově. Konciček obce se ho dobietí běží. Občané plakají
a dívají se na p. ředitele, jak mu svého pochodu učí.

To jistu by nové vymyšlenosti těch svob. běžců
nemusí na něco vlastné vymyšlenosti ze své kapse placiteli.
Rikame takovouci čtení „Novozákladka“. To jest, vymyšlení
něco pro seba, ve svém prospěchu, na účeb chudáků.

Svole školy v obcích, jistu občanům velkým
bičmenem. Koncičko, vydalo ze školy děti pro leteč
návštěvě s takovým školním vzděláním, že se nemohou
stít ve své vlastnosti uplatnit.

Chudaci! Nejste na své puto, abyste byli chybí, a měle
se dobieť, mybří puto, abyste byli silni k neacomum
výkonum, avco nejvíce dařmožasocii učivili.

Puto májí právou, Váš rokem na spagátě.

Den všech svatých, 1944.

Ruci. Šek.

Co jde na lidech v obci pozorovat.

Lidé dnesem málo vzdělaní, jsou něco
cizím lidem skepticki, bojaoni, a podlečaví.
Před lidem školonymy pmiřují, osmi sebe, aniž by to kdo po
nich říkal.

Každemu světaku věří, a pokouší muž přihybuji. Sou
moudrost a verlost projevují jen tenkáci, když jsou vě
společnosti se stejně myslíjicemi, a stejně školonymi.

Tenkáci mají vtipů až mazby.

Jakmile se ale po nich řídí ze včlově vědy, učivnost
a ředit jako beranici.

Většinou lidé telemožíci nevadí domácečení, nemusí být
profesní, ale musí se totíž činiti, aby měl totíž většinu
vědomosti, kolik se ve 20. století, po lidech všeobecně žádá.

Ale jsem u něbc žádat Bibli klasikou z r. 1900,
& prodeji neužívám. Byly o ni krásné obrazy ze starého Zákona.
Aniž jsem žádým se obrazy velmi libily, ale pojmu neměly
ani s jedním, co když phainoruje.

Neviděly nic o Jakubku, o Jobu, ani o Sodome, prodeanem
Josefem a t. díle. O životě lidem nevadí, colik kávily, a to
proto projevadí mame lidemovu rodenu do dne, na č. 102.
s Lubomírem. Pouze ženske, zbojnice, chodí každou neděli
do kostela na kávu, a neví z bible nic. Když přechovává
malí bible nezapaměl. Ze mnohačich dějin noví lepší
nic, ale volební pravá v ČS. republike mely.

Volily bez povrchy vědy to, co jim někdo naučel. To byval
římsko-katolický klíčec.

U mužských k noni u nás a moc lepe.

Spálovské zvony.

V době války světové 1914-1918. mnozí naučovali na rojnu ženy z většího kostela římskokatolického: Jakub, Leblíán, Panenka; dále jméná nevím.

Největší byl Leilián. Byl nizký, a široký dle lebopráce
byl v roce 1494.

Jakub byl z 18. století a byl největší. Když
dlouhý časinský nespis s připomínkou císařovny Marie
Terezie, rusko-dárcovny říše své, z doby 7 leté války.

V roce 1924. kolaudovali žáci svony kroví z doby prvnoviny. Posvěceny byly od faráře O. Šyršíkera v přítomnosti kaplana Aloise Kamecky societky ze Štamberka. Svony pro celou dobu rep. československé na všechny záhy byly. — V dobu války hřebenovské za faráře Pavla Smolky, kterého vysoký zájem o svou vlast, byly svony odevzdány k významným učením.

188 Parec Scholka ještě iluzionák, půvajonec
Nemiec. Bude ho mít u německé armády čistotníkem.
Skliv mluví německy. Prostříčí, kde má u světla v spejlové,
mluví česky.

Všechny zvěny ochotou otevřoval jen ten malý si ponechával, aby mohl s něm nechaté člověk hodinu odprostít levným fáničkům, klečí mohli, a nepříšle k už velikonočnímu zprosečí. O tomto otevření se večerně s karatelsky zkušele smlouvali.

Kostely byly za velkých občanských občin, od násich předchůdci postaveny. Byly u nás kosty i těžké náboženské boje.

Zvítězil římský bezpečný! Přišli misionáři, kteří
slibovali lidem nebe, a na zemi přejmání. Kinelost
lidu zahanobili a prokleli!

Když si lidé, a zdroje jíjmí poctivou, pochovávají
ocíkvanou, potom započali lepovat oni, nelibostně
knižecou lidem nad hřevami ločili.

Přikovali nás obci nový domoušek, kněžskou římsu.
Ryjme když vyskyz, stále českou kultovníci, vyhozovat
p. faráře Smolky z kaštelny ještě cínes, ačkoliv máme letopočet
1944.

Vyhližu, že tak: Kostely postavte, uctívejte je
v pořadku. Postavte je so o město, o mysto; pěkné jste mne
přijedli, a zanej mne na římsu očevzle. Koncete to Bohu,
(že si hovor) a já nikam pěstky nejetu. Kellmovoří ab'
přijedou za mnou.

Rím mi uctívejte sprádsku, a já dle ně
liborki, budou tám ze vše do vše vrtali.
Tak se pojedouje obnovení kult. panu faráři Pavla Smolky,
ve Špejlové.

Luboměř, 1. listopadu 1944.

Kuci. Šuk.

Rok 1900, pochvani života lidu v Luboměři.

Ko konci roku 1900 hned se u lidu v obci všechno dle novějšího dědického slavného zvyku, od nejméně.

Doroku 1900. nebylo u nás v obci hospodářských strojů, ani žemědělských možností, kromě služby.

Nehudala se divadlo, nebylo politických i opolek, nebylo stravování říkajícího kuvčení. Poče lidi obdivávali dle dědického zvyku jednotvárně tak, jak tradičně pětadvacátce.

Tisíč český, se lidé scházeli na bescozy, a využívali svobodu, se bavili. V době jiného lidej píadli, ale jíž jenom ženské.

Na první smátek, nezapoměli si naložit kněžské oleje. Ještě měl někdo nejakou skromost, nebo nejakou jistotu v kampotu, zavízel se dobytným někam na pluh v novou výšku, a kampoty pětadvacátce. Na prouti se chodilo svede pěsty.

Odezdavalo se všechno do vily Boží.

Obvykle se mluvilo tak: My nici nenačeláme, musíme nechatli ještě Dimbou dál.

Život lidu byl v obci pomolitý, a píatelský.

Luxusy co kacírsky byly všechny bez poplatku, a vstupného.

Kdo muzeum líčil (pik, cigary, peníze,) tomu hráli. U muzeu se ponechávala pětadvacátka.

Taky se hrálo sedláčkov, spivávalo se při tom písni; Co sedláček sedláček, málo kdy neplatí. Některý sedláček chudobnejším i poplatili, ale pětadvacátka jenom muzea nechali.

Lidé byvaly debaty lidu na bescozích.

Spovalo se o debatách kteřich robbních! Ovojnach, roubíčkach, řízelnických potuomach, o jíkarech na nebi, o quonach, v obci, o fořech a kostele, o muzeálních dědincích atd. dale.

Po roce 1900. zaprvé se probíjeli pokrovky k nám na Špalovsko. Zapovídaly opalky, shany, noviny a časopisy, knihovny, pub. shany. Svéb. se zaprvé lidé otevřeli, a tím bylo zapovídalo, že minule zapomněli.

Staré lidé vymíleli, a ti mladí na ně zapoměli. P. řík.

Regionální zvyky v naší obci.

Pozoroval jsem v dřívějších dnech v Šmejkalce jednoho občance ze své obce výnášení svého, mluvil hlasitě jazykem. Jenže to byvaly staré zvyky, které jsou u nás úplně nevyužívat. (Foto se k této lečce, s. 38.)

Druhý zvyk: Že kdo, Františka Biskupovou č. 42.
ukrál svůj nos, o dolo, naštore, bez
kaponičku, a měla možnost čistit.

Kouřené fazeky, s clouňimi krebsy, u nás již noviček.
Kuřecí koláč s cibulkou, a cibulky.

Snípal řepu kabátky, pouze jeden mužský, František
Sima č. 42. Kde to pochytal, nevím.

Psáno na domě Dušiček, 1944.
Rud. Lík.

Písmo na den čísařských hodů
v Luboměři, 5. října 1944.

První den po výzvě. Káno byl maz, a prodejci svítily i slňků.
Kuba může, když byla v Luboměři.

Lidé mohou na kiblou hodiny žítka mají naše duníčky svátek,
ochrana. Za polecane bylo slyšet kletec bombardovací
duněnu, ne jihovýchodě.

Druhého dne, nepadal na prázdninu ještě žádny, mít.
Zostalo občerstvi půdu alkoholem.

Někdo si na tom nimačne. Dopravu máme se jistí.
Hromadou zabijejí pacienta, beram, jališky, auta,
baletky a t. dale.

Předváleční máme neklidně. Káno obavu, že jakmile
podlehne terciároko, pívali se válku k nám.
Mladec ještě mluví proto, že je mnoho roků nejsem dorolny
a nás muziky.

Káno přiád ještě mi, že válku zpouští,
ale do mých jiných mání.

Koviny nám mohou tak ulovené, jakoby kdyby Káno byli
s českým nazidem, oč jak když ti reflektori bratří.

Papá všechno mene, ale možek se tak lehké
nezkrati.

Zad. řík, č. 51.

Hodové pondělí

Dostal pěkný jarní den. O ½ 8. hod. ráno byl můj matča
přednáška v Luboměři. Použil ji pán řečník Pavel Smolka.
Váchanikem ještě Antonín Šimáček. Č. 165. Spálov.
Hřbitov ještě celý pokrytý květinami.

Dohled mohlo u hrobu selské rodiny Kacloves zř. 13. velký bříz, vzdaloval kněz důvěrnou ceremonií všechny vraceče hřbitova
u hrobu učitele Františka Seibla.

Dnes pochází na hřbitově sváho sámu pomník. Přání pomník
nechal postavili učitel Libošek Šořík, své matce Josefině
Šoříkové v roce 1905.

Dohled stálý na hřbitově jen dívence, až zelené bříz.

Dnes stává pomníky o různých, klesajících počítačích.
Když moje, zato, že nebožtík by v hrobe plakal, kdyby mu
pomník na úrovni nebožtíků bratří, pojistili nepostavili.
I když sláva, má novou dobu.

Kteraleží, jaký má hrob po smrti u hrobu pomník. Zelečí
na tm, jaký vzdal svůj život.

Nad den důvěrk v Luboměři.

František Lík.

Něco o pluvní fojtce, v Luboměři, mezi číslami č. 98, 57,
32, a 12, se nachází jíci.

Starý lidé ze města mladé upoznávají, že když studna se
nacházela hory ve fojtovém dvoře.

Tato studna má největší pramen doby vody v naší obci.
S dobách sucha byla již druhoule procházena.

Pamatují si z dětství, že když studna byla jen asi 1 m.,
hluboká, a malá. Voda se nabírala bočním dírkám.

Tento silný pramen vody, užil již v dřívějším
době několik zahradníků, naří obec, u kteréhož
vodního pramene si povídali počátkem první světové války:
Ještě v roce 1900 chodili do této studny po vodu: Klement č. 22;
Löv č. 23, František č. 24; ze sedmického hřbitova; Límeček č. 25;
František č. 26; Václav č. 27; Polach č. 30; Valentka č. 9;
Ondřej č. 10; Daniel č. 57; Šik č. 11; Ondřej č. 12; Donajíra 99;
Šik č. 98; Kunz č. 59.

Chodili tam po vodu všechni okolní obyvatelé, od nejméně
mladých do starých.

V roce 1931 udělana byla ze studny vodní nádrž, po
celý horní konec dědiny.

V roce 1944 na podiu, místě pumpy dřevěné, postavena
pumpa železitá.

V této nádrži při malém očekávání vody, voda hníje.

V době první republiky čs. stal luboměřský zámečník
Josef Kočík č. 1. obci nového, že by zde byly postaveny dolní
konec dědiny z fojtové studny, vedenou.

Konec nebyl spolehlivý, ale lidi neměli pro vedenou
porozumení.

Pzn. Šik Rudolf.

Počem dnes houžím, a co vspomínám.

Sám mne dobrých knih, a sledují mě dříve
českou i německou literaturu, co pekného píšou:
Te, co využívali naši pastři, knězové, lidi s minulostí, mědce
ze Špalovské zahýbou nesou. Nebylo s minulostí u nás toho,
když by něco pro budoucnost byl nepráv. Knoži měli k tomu
často dorůst. Raději vysedávali, nežměly se horším, a hukotali
mezi zubami špicí od fajfky o tom a tom.

Copí brezli ve svých pamětech k pastýři, lidé sebou do hubee,
nedaří je jíž něčím pro nás kraj více nahradili.

Když se dešli, se mohlo oko na č. 98. blesknicu do využití, la
jich když neslouchal, až mne obec ohukoval, že nemám malici
slovicák hubee.

Když žádali vyučové s výnach, sprobě, a s pochomách smažen
klobáji, což museli naši píceňkové, puchňové, když všechny jiné
výběrni had našimi píceňky, velkou, lítost.

Když spustili s řešidlem, báli jme se, jeliž večer z jazyky von.

Když byla debata s různých druhů koček
na lid, což museli dlej, nočej, puchňové, probudilo nas k
když všecky modlitbě.

Také vyučové, mazalec obyčejně vysokci mladci, slovy:

To, co výklaďák, to jsem jíž starý bašty. Dnes vám jenom
jmenu, ab meáme čerství na bílém.

Když vyučové uvoljil te, co z mladého výhledu,
konec se rozrazil, a píceň malivík. Dnes jme rádi, když někome
něco starcho, zašleho, na papír záchytík.

S tím dnešním, čenem na bílém, prospalujeme v pecích.

Inchá starých blesknicí, v době? co republiky
a naši obci joště jilo. Ty jme mysleli, že budou žít v obci věčně.
Jeden po druhém se pokátil, a neni je lucy více k uhlidání.

Není jme jíž rytí, a mnohdy ještě nás po tom
starém berou.

Luboměř, dne 3. 10. 1944.

Augustin Láč, ř. 51.

Nesváry

V době naší první republiky 1918 - 1939, psali nám nás krajane
z Ameriky, že se obávají tomu, že máme u nás také nacistických
nesváry, občášť mezi lidem na venicích.

V Americe ještě mnoho všeměch vyznání, a jiji v tomto ohledu všechny
v pojeme svobody. Lásky si zmechanovat, a duchomu naježd
nevyvratit.

U nás máme mnoho sváří. Římsko-katolické kněží dělají si
velkou práci. Kádci jsou nacistickí a naše krajné považují.
Nedělají to sami, naširoku k tomu se očeký, ktere neznojí
v tomto ohledu mezi.

Záblatíků tisk, rozdává po lidu u kostela, a v kostele, aby se vše
uviděl. Jenži cíkavici, si počinají moc hrdlivě. Dají zalo
jí pnu v době př. roku 1921.

Náš kněžstvo s ultimativním č.s. republiky dluhotu nesvářilo.

Počinali si s protikláštem až dva. Odvražovali lid od naší trhy.
Avšak lid prokláve naše státu.

Dokladej toho boje byl ten, že v roce 1928, t. j. jist za 10. výročí kroji
naše státu byl předsedou vlády p. ministr Šramek.

Kní slavnoci nám vzbudit na vodni
vybíjovali, a hubatí naše naroda kláč se věnovali k moři.

Všichy jsme museli na to pohlížet, považovat jiné měli základ
ve státě domácích svobody. Odvěcuny rátele naše naroda
sečli v rostlo či pohodlného čenochu kočaru, a nevědomě
blbci lidu, kočav kláč, a jedou pěs kočiny nejmén narodním
sousedem.

Tak to dale jít nemohl. Přišel komandér Adolf Hitler,
a možt bylo novoučím u nás konec.

Luboměř, 10. 5. 1944.

Adolf Kuk.

Jan Amos Komenský

O tomto slavném moravském muži, v naší obci mělo hesso covi.

Přijetav-li do města Fulneka, tu ihned si připomněl, že v tomto městě se zdržoval v bouřlivé době J. Amos Komenský. Neopomněl se pročítat na pamětní desku, kdežto klášter, jehož této budově (škole) vyučoval J. A. Komenský.

Kdyžla deska, že musel pěst mořským z města uběti, a skryval se v oholicích lesích. Když ari zavrt, že všechna brána se opět baly uhlícní. Přenásledování profisi bylo krvavé, a neúspěšné.

Zdejši se, že se skryval i na suché obecníkem lese. Připomínají to násyky kuli: Toffen gräben, Hinegräben, Glockengräben.

Komenský byl biskupem Českobratrské církve. Všechno by prosvětil, ale pocházel mu kapitál, jímžkého popříče.

Tácel jsem se jednou mého 70. letečího souseda, Antonína Ženyševě 52, zatímže všem něco o místech jeho života.

Jeho odpověď byla, že když měl být pokáceny knox, proto byl za života upálen.

Pom. řík Rudolf.

Kritická píseň.

Já jen kolikrát jsem slýchal moci lidem vymáhat, když by
lidi v dědine opustili, jak by to zavádělo všechnině ohlycelo.²

Hospodářství by zde působila, a mnohem
zvídavou dopadnou by bylo klidu.

Kohlo by se to zkoušet. Ohnacík někde kus pramene tak,
aby tam lidskou nohu skočili nemohla.

Zd 10. roku výchom jí vzdálil, co působí na telo plosé
k životu. Všechno by dojalo, rámci do země zasadilo
a opět se v milostí proměnilo.

Působit se nemůže, vlně, robočině vymýti, poněvadž
jí nedráží člověk pochoje.

Celý jsem hezky, že v Anglii založili velký park, ve kterém
se vysíjí, a hospodář, působit samy, bez člověka.

V Americe založili nové farmy, kde hospodáří opice.

Jestli prochází člověk z opice (dle Darwina) tak by to
muscely, postupem, nečlánění, opice dokájí.

Tyto opice v této americké farmě, všechnu práci
konaly. Dáci řídil člověk. Tě opice všechny uměly,
nechali hospodáři v této farmě samy.

Ukázalo se, že bez člověka, bez jeho řízení, nedoká-
zaly tyto opice nic.

Pane Darwinie, v čem moji opice
nedostaly. Řeji kdo má možby?

Leden 1944. Z. Šik.

Nás krafikem František Šindel z d. 88, rozhovoral
něj podoji tabákům kůňkům, pro ochránce
Sudet, tato: žadný se náš nechal, jen jediný sv. otec, papež.
Ten prosíl a žádá přečebeskou piaškov
Jo. Šašpau, apostolského příchodu, nás změněné republike.
Nehradlo ale dluho všechny se sv. náš Slováci,
a zbytek odvzdal Emile Bláches, Křížcevi a Žaline chtěnáčo.
Zde vidíte, že to papežské žádání, nemilo
zádneho výnamu.
Tak se věc má ji, tak se česové mění.

Jan. Šik.

Když všijnu (10. kdo) 1938. bez plánů si
nas vrat po vši vojenskou mocí
pod rokce ochvanei Adolf Hitler, kte brzy herat následovaly
volby. (4. prosince 1938)

Volby byly kradlo, bez rozpaky, bučilo ANS, nebo ně.
Přes volbami byla občanická schůze vysídla u Kialii č. 22.

Na touto agitaci přijel nám znany
Lübner ze Žárovic od N. Jíčeho v doprovodu jiných
členů. Lübner byl lidovec, člen zemského sdružení.
Ujal se na schůzi klova, a chvalil Reich.

Nabádal lid k poslušnosti, a ke loyalitě. Tak, jak se
k tisíci budeme chovat, ste toho se bude, smíří jednali.

Budou brzy volby, a proto nechť budou
odprosou, a volbe jas. Budětě je mít v říši dobré.

Kari členové lidové rady se za Lübnera
objedli, že obrátili ton svůj k Rabáčovi. Řekl v době
říšské republiky před volbami, že lidovci plameň Lübnerů
ani jiné občanské. Přišel do Lubomíře opět, ale s jiným
náletem. Josef Ondraček z č. 12. se hlasil ke slovu:
Přijel jsem, že v říši dříl malé na náboženosti. Těž jsem
dříjeli že pančiček nebude, měkli v kostele kázali.

Chyb by nas nechali; ale spíš do kostela chodíti.
Lübner: Kaopak, o říši jsem lidé zbojným neč u nás.

Na počest přivítání německého vojska, přišla
děvčata v jancích obci končinu záborou. Vojáci tančovali
neči, pohovadě byl pravě pátek. Tedy vidno, že jsem
zbojný.

Tedy vidno, že mnichům našim občanům nezáleželo
při zabici načeho keaje, nezáleželo kolik na našemorti
jaký na chodou do kostela, a kogani kníže v kostele.
O tom měli lidé povní obcou.

Dynamonial z jacha
2. kdo

Dějiny mame tak chybácky zapsány, že se nikde nerozložíme jak zahrádly vlastnosti obecným lidem před husitskou válkou. Jak byl obecny lid vyhořován při stavbách hradů, klášterů, a zámku.

Hodavmo nekázal s. j. Jan královský slechtu, při svých kánoních, že zahrázení s obecným lidem se pětice zákona Jozímu.

Lid obecny vypil každich hořkostí ač na dno. Tisla doba, kdy se sešepem i sice nepeče ve hradech, v klášterech, a v zámcích.

Rozbělé hrady zůstaly památkou hrůzy, obecného lidu.

Nejvíce zkladů z dob vyhořování lidu, vidíme na budovách v městě Olomouci.

Jmou te byly budovy klášterů (dnes konzervátorie) kostely, slechtické domy, budovy diecézského biskupství, residence, a objekty operního divadla.

Jest kdo se nad tím pořastaví, co ten obecny predaný lid může v době nonesyně huzovlády vytrpěti.

O tom, v pamětech městev Olomouce zapoměli primaci napraski. Napraski tvrdněli.

Tyto věci by nás nejvíce zajímaly.

listopad, 1944.

Jud. řík.

Dobré uschování.

Na farum říčce s obědovým maletem se b. c. 1944;
farní malířka z roku 1629, ve které ještě zmínka
o Bařové, že v roce 1639. očník Luboměřský fajt
Urban Klebl, svého syna do Bařova.

Do Spálova na faře v malířce, Paus II. jist zájnam
jeho z roku 1607 byl do kupy
(pod karkolem) prochován
Siegfried Podstatenský.

Karolancov Kubicová č. 89. zemědělské v. 1920.
Docházela se 90. roků.

Vysvětla svým domácím lidem velmi často
o piazení v robotní době.
Večerami piazele ženske i muže. Těli od 10. roků.
Dokud nezapadly děti své úkol, nemohly jít spát.
Anože děti nemohly dozahmati
nohou na slápalku kolonátku.

Panská vrchnost, jezdala od východních
dodávek půze.

Býla to v obci velká piazená.
Na kolonátku více s chalupách i v gruntech,
a to všechno pro milostivou panckou
vrchnost ve Spálově.
Lidu od Johana danou?

To ještě hned nebude

Ten nízkai bida lidu smáhá se jíž prstaleči, rompuonosti a životní spovednosti.

Před každou válkou se tento princip chudobkům slibuje.

Chudoba, se rováce býe, dáva axi, slopo, ne životy. Po ukončení války, dílá, se s jartlem, s gránkou, koust, nebnami paní.

V době hnutí, vzlil se hned obecného lidu na svých výkrovovatelských. Robili panum hecny, robili milénium kleánky. Konec hnutí, chudák modlehl před kapitalismem, něka blechá, nový činov byl otočatil.

Poté životní a existenční spovednosti dojí i vemičku pedlaci. Ti si myslí, abz sedlák byl sedlákem, a jobák, dědičným žobrakem. Ti chutí zbytkáno, a velkošalkáře.

Sedlák nerobíval ani s polohu dobu. Robíku vymával jeho pracholek, čili opok, se sedlákem dobytkem.

Válečné zajatec, s dívčími srdečkami, píšeli na památku za pracholky. Který byl prosluný, a pracovní, pedl si někdy i na sedlák žil, na němž pracoval sedlák, sedlák.

Na nějaké záhadou s pracholkou prokazoval všechno Míšk Jan Kura, pli svých kajatích a kapli Boleslavské v Peče.

Poté uvažujeme M. Jana Kura, a mile' paměti.

Dynamenal: Rudolf Řík
1944.

kezlicko užíte mne.

Němci nám (na r. Kamenice) zmizel ve Spálové lesohrdy
ženatý Albert Šustek.

Dnes na tr. zmizel ženatý Karel. Pracoval v gumnovce v Odrách.

Dne 16. X. zmizel z Luboměřic ž. 107. ženatý František
Šustek. Pracoval na píle Ladi. Důmka v Spálové.

Dnes na tr. zmizel jeho bratr Josef Šustek
zemědělcamy v Nov. Štětí, občaný.

Dne 13. XI. zmizel Fr. Kacal, občaný ze Spálové ž. 13.
Zaměstnán u Ladi. Důmka na píle u boni.

Dni z 15 na 16 v noci zkratilo se Důmlovi Ladislavovi
zkušené prase, a 2. hrušky.

Týden dříve hledaný byly kacice v Lindavě,
v Kamenici, a hus u Ladi v Luboměřicích, naro. 35.

leťníků zapříčalo pochakele propovadit;
ale bezvýsledně.

Luboměřice, 17. XI. 1944.

Rudolf Šik.

Českost.

Od doby rep. československé 1918-1938. choval jsem v roce h. jasekha jednoho $\frac{1}{2}$, roku 2., a v třechroku $\frac{1}{2}$ roku dvou! České na odbyt něžly. Teď v říši nemohu vzhledem jecist plas.

Zemáky i obili muzime dodáti skálu.

Sádal jsem kloise Kocháče o. 96. s povolení k užívání něč obili.

On mi z mlátky naprál toto povolení:

Kreisbauernschaft

Ostbauernschaft

Keiltschein

Ländmatri.

Der Ländmatri Rnd. Kek und Ländmatri Ae. 51. hat im Abbrüfungsfeld
am 160 kg žitru, 1:3. Große aufzehrung verfallen, dasen jen
abzliufig: 150 kg žitru, 1:3. Große. Unter der Abbrüfung
dass vorgemerkte Abbrüfungskontingent erfüllt werden
und die Abbrüfung von Roggen und Weizen nach den
bestehenden Vorschriften erfolgt, gabe ich zur mindigen
Abbrüfung 50 kg. Große, 50 kg. Liefre. jen: Dijs

Leistung ist von Injizion betriebs mindestens
und aufzuhören, bis die Abbrüfung herunter.

Ländmatri, 7. 11. 1944.

Der Oottbrüngfijer

Kostera.

Kaše veřejná historie.

Kaše historické knihy nepřív nám to, co lid vonkostní
chce věděti.

Píše se jenom o plachte, jakých užívaly růjich znaků,
jak jedna od druhé přebírala zámky, a slálky.

Píše se jenom to, aby se tom výběr
v něm neublížilo, a ta žebože nemusí být věděti.
Proč se nepíše, jak museli poddaní starého hradi, zámky
paláců, klášterů. Kolik nás tom lid vypisuje.

Klečí plachticové nejukutněji plidom zaházení?

O robotě cukroví? a t. dale.

Východí s tom v historii mléč. Nezpravene ani žadný
kněz nic na kapitulné v kostele.

Připomínají jenom jímka Neona, a Disklecia na

u nás takových neuvalných Neonů bylo dost.

Pohibení byli ale plavobřežní.

Kněžstvo nezpravene říčem nic proto, pravocidí
do leč mcišti, a nelicíkortí zapletena jest i cíkot
jímka.

Neamini se nikdo ani o tom, kym byl kapron
a francis lectoran lyrell, a jeho bratři tehdej.

Rud. Lek,
1874.

99

Písmo na den 28. 7. 1944. z Luboměří.

Starý učedník lečí, zapomíná kontaktoval nás památný den,
den naicht obrození v roce 1918.

Jak máme takové dny všeobecně, učí nás tomu sami Němci,
jak okázalo pro památné dny oslavuje.

Na dnešní 28. říjnov, jistě všechny rálečná situace
jsou nás dnes i upokojující.

I Balkánu Němci ustupují. Do Novha, a východního Ruska
se každý řeší.

V Itálii prchají Turci k Budapešti, a přes Karpaty
na Slovensko.

V Kirovogradu, a v letech, moží úspěchy Američanů s Angličany.

V Itálii to stojí.

Není lidé z obce, mohou jít na oporovací práce do Rakouska.
Němci restavují Nařadní obrannu. Muži od 16 do 60 let.
Bíčí je ve zbrani. Nadejdí počas meje, že válku všechni.
Kdo byl i v době, za 5 minut 12 hod.

Sociální poměry musely být i po válce v Německu
lépe upraveny, než v Anglii, a to dle toho, že v Německu
nebylo tolik čísných duchů, jako v Anglii.

Králové, ani lordi, nestávkovali, ale jen se sví chudáci.

A tuk.

Když koloval Klement Šimbořík v roce 89.

Pak byl jasné, že říkával celou světovou válku
aníž byl ranován, vypravuje mi při psání v Odeonském
lesu, dne 29. XI. 1944 tto: Za války světové 1914-18.
bylo jasné v době včítelství 19. čísla před rakouské divizie
v zámkovém na Žrnulce ležící u Žicína.

Byl tam i bělohradský kleam z Karlínice
a plukovník hrabě Lešný.
Kleam z Karlínice měl tam svých 5 koní, a skladionu
českých dragounů. Žil se tam nadhoreň.

Riadaли tam i dostihy na koních
jenom samé vojenského horudu.

Kleam z Karlínice dostihy všeckil. Hrabě Lešný si
při dostihách zlomil nohu.

V novinách se psalo, že byl ranován při napadení
Kojáka.

V záhozech na frontě měli vojaci hladce, ale
v zámku na Žrnulce ležící, bylo všechno dobré. Luedba tam
byla, hosting tam byly každý den.

Tak tomu bylo, za války světové.

Klement Šimbořík byl tam se svým hejtmanem
přítomný. Pucoval hejtmanovi koňe.

Tak bojovali li vysoci vojenské stoni ve válce na
frontě. Ze toho byvali vyznamenáni na první
výročími řady.

Chudáčku neschovaluj, ale poohlínej!

Valba.

Dne 25. XI. 1944 byla v Kloučku, č. 99. valba. Vdávala se mé
sorby řecky dceřka, až Bučkner a Spalova.
Soběšek ještě valka, otcůvson byl mukobní stojí zpěv.

Luchařka madla, a posbila jíž tom velký kmeč.

Naučala, a komala na kmeč ponečítové sbírku.

Tancoval se tancovalo na č. 13. u Moise Šárpase, ve velké
jízbe. Dál jsem na harmonice, brak Ecclés na housle, a ll.
Kocháv č. 96. buben.

Na harmonici jsme hráli staré mukobní písně, a staré tance.
Veselé mláda pršíkají : Sedleček jede do mlýna.

Zahájené taneční jízby jsou dnes vzdálené.

Kluci, smladými, skáv se stačíme. Všechno spěje ke
němu cíli.

• Rudolf Šík.

Neslušný svoboda.

Byl jsem v listopadu u jednoho hospodáře v domě.

Jest to bývalý, dlužník obecní radny, ob. proklaďník, pícečecký řehliště výboru, pícečecký hortčanského ředitelství školy v obci.

Stál u sporáku, zvýhal hneč, a jak seděl, tak seděl.

Jak ten cikán když hnal píce zámku na ty houšle. *)

Jel pedál na lávce, nic jsem nemluvil, jenom uvařoval, s mračce, funkční orby v huboměři.

Toto malý obřáček z maví, orby z obecního výboru.

* Kral cikán kradoucí na houšle, manu hradili píce píce zámku, a při tom seděl.

Uslyšel k řečej, ral říčel, a píčal cikána pito seděl.

Upomínka na vznik naší republiky.

V roce 1913 a 1914, sloužil jsem u něho plukov Č. 54. v Olomouci. Dubnován
z jeho vojáků. Tito vojáci byly zem tam, případě výhružk : "Když chceš
publiku. Tímto výhružkou povídali dobré výjaci od První světové války".

Tu výhružku všechny, proslívan byly, ihned odeslaly k Němcům.

Bližní byli, a milostní byli nám kurvové nežli nás Němci. Když bojovali
17. VIII. 1914, vysílal jsem do zajetí. Tito letech všude v Durku v leteckých
vojáků myšlenka protichovouška. Často fajnalo všechny dle logik.

Slibovalo bylo, že legionáři se boje proslívali nebudou. Budou jen
přichystaní, až Kurvi dojdou k horác, že legik české zeme bradu,
a vydělájí s Němci přátele.

Nebyl tomu tak. Nejprve byla legik použita k kurvové výhružce jeho
opovídání, a potom jeho památkálná bratrská jednotka pod kurvovým
velkým, zácasným bojem v r. 1915 u Dobrova.

De Dianico u Vojce, vysílal legionáři povídali jivým hlavem, tom. kresyjk.
V roce 1918 byli legionáři povídani sledování od zemady německé, a od
bohémičského voják. Legionáři se stáhli do Sladovostoku.

V p. 1919-20. mazeli se legionáři okolo něba, až vše skončí.

V Č. Budějovicích byli odprozeni, domu postříleni, a všechna se jich
bojovní celek mescal.

Především domu, a během množí jizvili, a dorovávali se paci.

Ta, co jinu, a Durku slibovalo bylo, nebylo mnohem splněno. Nejhůře
bylo, a dědinovými chudobamy. Vyhánělo jinu bylo, že nemají výrobě abolení.
Předabování k legikům se na školách nikdo netracil.

Tak se všechno v našem log. tñl. Říčkoví zde byli chlci ti žíti, musel se chropili obchodem
služebníků, zbytků, i sluhům nezlepší ani výklecání skoro.)

Nejprve zabíali lepší misku jídlem, a jejich půbdenstva. Potom nabaly
jírovo polšt. slamy a hrnc. - V p. 1930. nabala nezaměstnanost. Říčkoví jechali
pací. Celodenně všechni pošli všechny chudoby. Tato chudoba na dědincích
nabala bítex, a smrdot. Prudko posílená nezaměstnanost, až půlce
platní pionat.

V roce 1938. vysílal Hitler se svým panstvem. Kde se zapříčala
stáčení jinak. Charakter republiku někdejší literaturi. Sociální
pomoci byly mazatelné, mazatelné, a mizerné pro každého, kdo
neseděl u kouzla.

Nevšímnutá památku.

Pamatuju si, že ve Šprálovci, v dolním konci dřetiny, na
pahuende žantovra quenku, (někdy poslání quenku v pravot.)
stál mohutný strom, vyhlížen jako jedle, byl to ale starý
všechny stromy v okolí, kis.

Začínal rok na jaře, chodili zemědělci Šprálovce, občanové
většinou tohoto lise, dali si jen do kočanek, a nosili
tyto tyčice v neděli křtoucí do kostela k projevu.

Nikdo neuvažoval o stáří této stromu.
Vlo jeho mohutnosti, mohl být zbytkem pralesa v místech
dnešního Šprálovce.

Tímto kis už byly dívce moji lidem jenom půvabu, dokonce i
mladý Šprálovce projevily tímto považování silnou.

Pani žantovský prav, že nechala kis skáceti proto,
že byl již suchý, a umírá duhy. Torey byl jako kost.

Naproti kis žantovskému za potokem v jahodnici
Richt. Smalecky, stál kis malý. Na rozdíl se tyto kis oploctivit=
valy. Smalecky kis už byl v každoruční, že mu ledej plátemován
sediv, šlapali trávu v jahodnici.

Jeden kis so nachází v Ilhůnové, a jeden v Jindřichově
u velké usedlosti pod říjnským vpravo.

V letech 1930-33 kácel jsem co dva roky v Oderkém lese
staré buky, co hrancovéky patří k panskému lesu.

Ko letostolu 200-300 let staré. Vysaly až 16 metrů
palivova dříví, jeden.

Lubomíř, 7. 10. 1944.

R. Lek.

Zachyceno na papír pátem.

V roce 1920 započal jménem zpravovali dozvědky slucháčů
letového výcviku v naší obci.

Pohuečoval jménem v tom čemž do příchozství znaměly vědec
Tetofa Žilková.

Ty mladí s životě našeho lice, s dobej panování císaře
Františka Josefa I., nic neví.

Dnes každý si, co mály noviny včetně, a čeká, co budou
práti zítra.

Naskal boj, mezi světem starým a novým. Neak říká,
zahráčil všechny letové ústří prodati, do uplněho
započmenuti.

Uchovalo se jenom holik, holik zajomci svým pátem
pro budoucnost zachytili.

Přijde doba, je zaniklé plchty, bavky a pohádky,
sé kteřimi se naši předkové při hledání bavily,
na společných besedách, budou pro zajomce všechností.

Rud. Řík.

X. III. 1944.

Fezí se, že celý svět ještě propleten.

Není panáčci noví co by kázali, aby všechny války nevražili.
Sváluji voskovou vlnu na chudobky, že jsem cítil Boha.

Chudáčci bez břeštání, sice žku říkají
v kostele proslouchají.

Němci pijn s ruskou národností, že my jsou to hrdina lidé.
Rusko pojízdec bulikují, aby jim němci brávali proti
komunismu.

Ruslé pojízdec mají v záchode tak hlasovní. Vpadej, jak s nimi
Němci zachází. Vyslali je, a vyslali, pak je mříží
kladem. Do věka se malo, že jíme te zbraně.

Reis je očekával?

Ruské se bijí mezi sebou. Ve Francii a v Belgii
druž přiádek Němců s nasazenými bradami; a fantazií,
že válku vyhrají.

Kecí lidom ještě nemá, že Němci tráví válku
nuguetí. Běda ale tomu, kdo by ho řekl všechně.

Neví se, jaké zapletky této války ještě činí.
Zdá se, že tmě dlouhým hraním války zabije Amerika
a Angliji dře moučky, nacistku, a komunistku.

Leubomíř 11. 10. 1944.

Rudolf Kik.

Voskové uedy.

Dne 14. XII. 1944. vyprávěl mi Josef Kaválek
o Lehnoval (rozený v r. 1894) o oslavách lese při praci třt.
Pamatuje si dobu, že na polce u Starého domu modávali
vokové lidové uedy: oči, záce a nohy.

Pouhucí si koupvali ty uedy, na které
mohou nemoci lepít.

Udy zanechali do kostela na obecní oltář. Poče oltáře
obecního byly z vosku dnesených vokových uedí.
Poče horely, a nemoci publikují lepítelnými
uedí, se uvedavovaly.

Anoji prováděci trudili, že karelinský darování vokové
uedí, a obecního oltáře byl, a zanechal je opět bramářům
kde prodeje.

Tímto můsobem se víc v prodeji opakovala, a slavný
psos minesla.

Zdejší kdy ještě skočivíky putovali léčení, který cíhov
lepíla, a domu uvedavovala.

Běda ale některé chybějí ženské, která uvedavovala lid
bylinami, to byla Čárodonice, kterou hradali za živa
upáleti.

Sgn. R. Šub.

Krap, a chamlivost.

lé ar roku 1900 pracovali lidé vlně, pomealu. Nepronášela žádina chamlivost.

Nikdo nic nezdvořoval. Všechno bylo svěřeno Bohu, jak Pámbu děl.

Kao se řekal s pracujícím, požával k němu: Pomáhej Pámbu, dílej pomealu, a naráhlí se! Odpověď placujícího pánla: Dej to Pámbu!

Narozenili se zlochuchové berbojní, neroučí s promatností, klení ruce s nebe jde na tuto rokli, když chudáci na ně pracují.

Zmocnili se zlochuchové berbojní lidu obecného, zapráli lidu praci lečítky, svatky a nečelo jim ruky, a hogně lidu věnují spásy vykřištěvateli.

Každou lidu žubních laskovin na větru výdelek, k uložení ponečetých kapitálů. Dě tam sumy lide měli, nezadí to sečkalí.

Horkaly praco ukolové, ale jenom u praci telermých. Horkal krap, a kryzónu fel praci, až rozum člověka se pře tom zkáza.

To jest ta doba mrač, pokukova, lín, se oči doby stáci tom, že lidu nedává jí všechno na vili boží, ale na vili berbojného, beracítného rykoříštětele, s dobrým prospěchem pro sebe.

Sychodisko jor, mlátiti!

Dan. 12. 18. 1944.

Jud. Řek.

Nevěle, 17. ~~v~~. 1944.

Kame, amalo, a popravické mihu - kučí, kleci píšli ze Špalova
z ranní měsíce malé výprávěj, že u kostela bubenoval různý muzikoni
až do pozdní.

Kdo nesplní cestářku obili, nemí byti samezásobitelem, a
bezpredávání půjčadlo pod dohled, a jiného dle omuzonu.

V poledne houbil Frislerie synek z č. 81.
na roh, na poplachové ohvízení. Od jihu se objevila cizí letadla.

Směrem k Žďanicím bylo slyšet 3. výbuchy
lehkých bomb. Kleli se, že zaplavilo báku plnou.

Lidé mají z těch strach. Nechy na vesnicích lidé nemají.

Pan farář Pavel Štolka vzbuzí lid k modlitbě.
Všechno ještě ještě vyleží.

Zedlo má p. farář své věci za úplné klopné krov, a nebo
ještě lehcejší on.

Není asi o tom, jaké ještě vyleží všechnum
vidcovském generálním sklepě.

Víkera cizí letadla přiletuji k nám od řeky Moravy,
a leží směrem k Žďanovci.

Vánoce, 25. 12. 1944.

Po položení píseček mém muij otec z června 98. Odnesl z hradby
konec piva, a přemíchal do Spálova na pojehnání.
Vymáčel s povět děrkou, jak lidé ve Spálově
chodívali do žádlochho pivovaru pro pivo. Ze 2. května
byl dříván kopečků, slávkačků piva.

Naprosti zámku byly palánie na Špálu.
za jsem otcovi i chl., že tenkrát byly místě mlékárny, palámy.
Vymáčeli jme též na p. arcibiskupa Theodorka
Kohnera, když v r. 1891. navštívil Spálov. Otec návštěv:
Tenkrát dom učil so Spálovy hýme mužíkůmama na
klarinet 3. Policie dle Lois Neub E. Cecili jme i
pravěskou hymnu. Jenonkrát měl přijet arcibiskup
do Přerovic. Lidé čekali honom u cest kůže, a obrazky.
Daleko opomíjel že na paláni ve Spálově byl Brückner.
Jeho syn hrával na rami, chlapci u těchto v hornicích
na klavír, a žukáner na housle. Hráli pěkně.

Každé place byl říkala. Ten byl když
dobrým mužíkem. Učil se Spálově celou branici
mužíkům. Říkala byl cukrobcík. Dělal na modré
cukrové mloučky. Když se Spálova odesíl, bylo pro mužice.

Otec ještě narozony v r. 1869! Vymáčej o
Spálově různe věci. Ve Spálově vystál.

Někdy se při vymáčení zatáčí, a započne
vymáčet něco jiného!

Popisovatel: Rud. Řík
č. 51.

Vánoce; Špála, 26. 12. 1944.

Třetí den, zmrzl, a pocho. V polezne alem.
Kuchař amerických letadel letěl nači násim Lubomírem
za Peštovič k ře Špálovi. Keli jme shach z návštěvy
bomb. Nic se ale u nás nestalo. Za chvíliku bylo slyšet
hýčkání, omléč Špáva.

Byl u nás právě p. učitel M. Šustek ze Špálova č. 21.

Pravil, že ohál půjčili do Špálova, a Lubomíře p. Šmaua
z Kramic.

Lidé se chodí houfně dívali na díry od bomb, na hradovské
zadky. Proč tam t. velké díry, a ještě malá.

Tuříme, že mohlo dobrého mít nečeká.
Zakmíle padne Kudláček, a Slovensko do ruských
rukou, mámo je potom jede.

Snaž bude v příští vánoci k rozhavení
záležné peklo zahášeno, a učariono.

Konec prázdní říční a své novinosti.
Co propili v zahraničí od r. 1938 - 1944, s tom noplavují.

Kluvi s tom jenom stály od nímců
vyzkoušení, a dojčení.

Co nechces, aby dveře činili tobě, nečin ty jím!

Poznamenal:
Rud. Řík.

Válečné kompoty v lednu 1945.

Koncem roku 1944 doslova pravá, že veřejné dodávky obilí musí být do 15. ledna 1945 splněny.

Kdo nesplní, nemůže zabijeti vepře.
Zároveň musí každý do 15. ledna učestnit s dnešním v Drahách smlouvce, že splní dodávku zemáků.

Lidé započali s pickot, vozili obilé řešetly do Špálova. Přílež na obilé není.

Obilí ještě málo. Národa byla slabá. Umělých hnojiv nebylo. Lidé byli pokutování, kteří mohou být dodávku mlékem. Lidé mají z pokut strach.

Kdo zabíl vepře, a neodvezl kůži, bude krestán.

Tak se ukáže, zda-li při slabé národě odvedou 100% dodávku.

Lidé vykukují: Vomle si očeho, a dejte nám řešety na živočív, a budeme učerpat bez práce a starostí. Tedaže, že se objeví generál Iliač, který byl jmenován za zásluhu velký vzpomínán.

Kémoché armáda po živé v zahraničí.

Záčíme ale hledat zpátečnou cestu.

Není sirka, očka, soli, obliků, tabáku;
Obchody se chlubí náhradkami.

Tak tomu ještě.

Luboměř, 14. I. 1945.

Rudolf Řek.

Slovenské povídání

Kari si líčí predstavující Slováky, že jsou zaostalojíci nás my. Slovenská sláva se ale lepe proskarala s slovenské českáky nás česká. Slovenské se ovšem statně aniž by je násilí cíti osvoboďitel do jejich zemí vyzývali.

Ráme jí pětý rok války, a na Slovensku mají dospalek oblékni, obuví, koželhy, a shora všechno.

Odbývaly se tam ještě nějaké vojenské tancové žábasy.

U nás máme již dálší funkční dobou, bude, a hochu zaujalohví.

Tu máme když predkování tém, kteří nás káhli 20 letkou pod kružla Anglie, a Francie.

Nechali nás jako sládečky bez ochrany davíti velkoum.

Odt uhlárního našeho nepřítelé nemůžeme nic dobrého očekávat, jenom úplné ojedračení.

Klásky to jiná cíl:

Kari představení řeckové, kteří pohlíželi Londýna, již předem si někdy predlohy, a násé penize zajistili.

Slovensko však, a mají tam i jakýsik chauos. Ty neválcímo, a divame se, se založenýma rukama, úplně bezmocné, jak Němcí z českých majetků lečky vyzádili, jak je poprvouji.

Tento úlisk, a pocházející Slováci neprozjevají.

Nikomu ani ve své moci nezapadlo, že nás kulturně posoudit skývají v sobě také bestiálně.

Dnes věříme, že je narozen na venek kulturní mužo být postuženem lidstva.

Klásek řekl: Běda pionýrový!

Leden, 1945. Rudolf Šek.

Ze starých pamětí.

Dne 15. ledna 1945 vysnával mi starý Josef Kusal
na usedlosti č. 100. toto:

U Bernátové scénice u potoka (č. 48.) sedíval vasman
s jízbo na dloni u kohue.

Karel Šustek sedlák č. 2., když ho scénoval viděl,
zaplatil mu též čvrták kočekky. :/ Dívce se tam senko-
vala kočekkou. :/ Vasman Šustkovi řekl: To ti dal
čerb do nosa, já jí mi zaplatil čvrták, já bych tě
byval dnes s potokem němě okeipal.

Hospody mohly dívce mít jenom vrchností a fojki.

U panském dvorcí v Lelebničce byla kočka též
hospoď. Biskepus z č. 40. byl pánským řeřichem.
Dostal řeňku (vřečep) ze dvorce nad svijí quint, č. 40.
Ten rázem se stalo, že na č. 40. zavedená byla
hospoď. Zívali tam i tanecné muziky.

Po řeřichu Biskepus, děčil quint jeho syn, který
byl ve dvorce pánským písčetem.

Oženil se s Leonkou Haubelkrovou, ze Špálova č. 66.
Biskepus byl zomíč, a přijenil se na quint č. 40.
ze Staré Vsi, řík.

Simon Biskepus byl též z quintky č. 40. Ten si postavil
chelepou č. 86, a na kontci Biskepova pozdičku.

Přívachého psa, karbače, a klapáky na ovce,
prostali jméno do Ostatnického fojtového, ten ještě sladil
ovci měl. O ten karbač mne mazelo. Zíval dlouhý
a pekně propleklavý. To byla ovčácká fajne!

Když jsem byl chlebcem, a mlokanem, zomiel na
Hallmorc fojt Kalchar. Počátkel ze
spálovského mlýna na Votic. Kalchar byl Němec.
Byl jíme muž vyzpovídali při pokube ab na Hallmorc.

Napruženo bylo zpívati písníkem německou.
Jai jsem řek zpíval. Co jsem zpíval, tomu jsem nezou-
měl. Učili jíme se to na hrom.

Vdovu po Kalcharu si vzal z Linciawy fojku syn, kik.

Pamatují si dobré, jak hrávali u nás chlapi v kostky.

Později začala loterie. Loteristici bylo v Luboměři mnoho.
Některou prohlašeli velké ponyto.

Seděli na oceláku, ambo, nebo lehce.

Kdo perál, obdržel od vracených čísel slavnostku, čili
rokuunetu.

Když Spálovské muzikanti pímo hráli jecmou v Loučkách
v horizonte u fojta. Hráli jíme celou noc, a joště
úano, až šli lidé z Dcer z kostela.

Tělikanti hrávali ve Spálově šteich. Když Tělikant
hrál housle, jedou syn bráse, a druhý syn těž housle.

Ludeč všechni říčila dívce z Hyncifaueda babka,
barikáda, a pijavice.

A doktorum se nechodovalo.

O pomocnali lidom oet ponyz.

Poznamenal, co král mluvil,

R. kik, Luboměř, 51.

Nevim kam.

Popisoval jsem 20. let historie selských záježdích
usedlostí, lidové slavnosti, výroby, slovní lidové vyprávění
z poholné na probolové, pohazovky, písničky atd.

Písal jsem kezamíku, hrody, záchránil jsem
mnoho starých spisů, a knih růček značných, nebr
závěrkoček him.

Těží mám starost, kam všechno schovatli příčet všecky litice.

Doplňkářská výlka, srušíce nás již šestý rok.

Projížděme mnoha jíz v roce 1938. Tedy nás čeká
ještě to, co sousední země jíz prodlealy.

Zhovadilost, a nelidostnost kulturnich
narodov, jest vlasty hromnejší než v narodci
nokulturnich, sledovatym cetonim.

Toto všechno jíme očekáváno.

Lubomir, 16.7.1945.

Rudolf Chik

Leeden, 1945.

V obci meame t.č. jedon okroviony hostinec č. 22.
majitele Josefa Kudla.

Hostinec č. 10. jist po dobu války zavřen.

To Spálově ješt zavřený hostinec č. 66. (Růžkova)
Zrušen ješt též hostinec s obchodem č. 62. Valentínka
Hajchla.

Otevřeny jsou hospody: Somrova č. 61, a Šustkova, 121.

Ručové pochájili za Kaczkovi mohý úloky.
Jméno všechni zvídavé, kam až prokazí.

Partyzáni asi opět. Nic o nichu neslyšeli
A Budapešť se vesce řečou.

Zdej se, že všechnou pohromu na své heře
recítíme, těbouz jme pod ochranou Adolfa Hitlera.

Nomci se přestávají smátí.

Paměti Špálovské.

O Špálovské a minulosti napsal něco učitel Vilibald Šorek.

Krátké dějiny zo Špálovka napsal do svobodné kroniky učitel ve Špálově Frd. Seich. Napsal to ale v němčině. Zde je, že o psal větrnou o Špálově a příjezdu koravy od Rich. Vojnho.

Vil. Šorek napsal články do Žebrácko-Lipenských novin v roce 1878.

Hledal, a dával jenom dohromady dějiny Špálovka v roce 1923.

Nás lidé mnozí s minulostí zájem zájem, ačkoliv jist to je pro nás škola v obředech.

Lidé všichni zájemem komedientům, co jím bulikají.

V době 1. OS. republiky zabývali se lidé řínicemi politických stráží.

Dohrádlo se mezi sebou mimože hrazené hřeštění, plekti si Němcí na naši knělu. Dnes nám sní brána nad hlevanem.

Vo Špálově zachycuje historii Špálovka svobodný junoch Antonín Brásek, na Kremlé.

Lubnice, 17. ledna 1945.

Rudolf Kuk.

Při měchové nášonici
jmé se stále.

V době čs. republiky chodil do Luboměřic, a do Špálova,
lichý rousaty, starý moudrý žebík.

Skrámlík žebík, hůčko pomaž -
sledoval. On ale na Špálovsko nezapoměl, a přišel
zase.

Tento žebík měl velké zkušenosti o životě lidu
obecném, a v obecních.

Nebyl to žebík ducha, nýbrž žebík průzemských
statků.

Smyslu lidé když vidějí jeho edenovou žebíku,
mají za to, že jeho dojebíčení má všem

Dejme se ale s některým žebíkem
dívání do rozmátky, řek teprve, pojďme
co mnohý žebík, v ohlavě chvála.

Zemědělci noví, krom byni hochu čionorki schovali -
Né' nicič bolesovičky, nýbrž před ným oochanci.

Nová kultura světa.

Nás občian stolar Vavřin Smatelka, č. 39,

Byl jíž přes 70 roků věku svého,
a nemohl pěknosti v hlavní tv, co nám naši Němci
nezajistili v roce 1938.

Každýkdy, že zde bylo mace, kterou jim hnal, tak se nám
zadováceli.

Dne 10. října 1938. byl Smatelka s kamarádi na poli.
Nechal na polodno dny domu, ponevadě včetně, že Němci
z Růžic zabíjeli budoucí nešťastí. Šetral na poli na mezi
a řekl: Zde ještě s námi zde!

Němci jsou již v dědině. Léčkam chlapce, so zprávou,
co se tam v dědině děje.

Růžičtí Němci pustili do obce kličky, nikomu neublížili.
Růžičtí byli naši řešitelé, kteří nás nejraději všechny
z majetku vymali, a pozabijeli.

Když přijeli vojáci do dědiny ke starostovému č. 83
ačko se dívali, že na vesnici stojí žadou z dorůstých
lidí hezmo několik školáků, kteří vše prová
ze školy.

Když přijížděli k dědině, pustily měli.
v prahovostě mybleli živé větvičky lesů
nebudou dělat. Nebylo nic, ani žádné vikaní.

Přechod neprovokovaných hostů do naší vlasti,
vezal Smatelkové hřebík do ruky, který s jeho
tělem prozavál.

Pozn.
Kek Rudolf.

Uzáleční přírůstek.

Dne 23. a 24. ledna 1915., v neděli a v úterý, jde řešení se blíží k konci. Řešení, a které mají již obznamy, neprávila být mezi němcí jenom panika.

Z hlediska Longce Fr. č. 26: uvedenul místního selského růžce Kočkáře č. 96. aby chom jme se připravili k případnému výstřelování, před blížícím se nepříjdem.

Dne 24. I. ráno na schůzi občanů v nále č. 22,

Kočkář truto nemilov zprávám lidu přednost.

Edvard Kecil z č. 5. so svrhal, a řekl: Vystřeloval ale kam?

Občané provili: Nikde nepřijdeme, doma zůstaneme.

Nikomu jme neublížili, my provinou jme komali, protože nikoho shach nemáme.

Kdo je cíl vinen, a má shach ab' jde!

Katalbel Gen (učitel) dodal: Nemusimo se bát kohosi.

Ki so zde, že máš kouj bude určitě proti, že zde nemáme půjčených objektů, o které by se bojovalo.

Již učitel jme říkal neopustili, když neopustíme.

Občané pracovali moží tamí so svími myšlenkami. Hledělo se postrávali o tvr, aby to nemuseli na jaro jistě bojovat.

Na prvníku: Kdo byl po dobu č.-republiky slastremky čímby hleděl se dostalo včas za hranice. Kdo byl včetně, co živost řečetkům dokázal.

Kdo dovezdil mlet' někam všechny, neopletek se daleko jaké neopolehlivý, a zíral moží lidem sedět' zde.

Rudolf Kek.

Kozumově vzklo, nezáleží na človíku jakou řecí
mluví, ale záleží na tom,
jakého ještě charakteru.

Bili jsme se s námi Němci souedy při stálečí.
Nejhlouběji od r. 1910, kdy započali mezi námi politické
srovnky.

Každé vzkoušené bylo propořídno od západních
monarchi, aby chom byli členové mezi Němcem v Německu,
a v Rakousku.

Tby nevzrostla nedolakelná monarchie německá v Evropě,
a nehozila světa vládce na žápadě.

Dots nám dala Anglie a Francie samostat-
nost, aby chom leželi Němcům jako klacek, co pěkárka
před mohame.

Jak se budeme promávat, a jak budeme v takovém
uzavírání státi živit, na tom jin čertu záleželo.

Každé vládychlísty osoby (o které není nikdy
polož) bude milost pýval, a druhé ji bez muklasu máoda,
zpravidla neplatili.

Závěrili se vedele chomouku, nároctu na kuk, a pořádli
vladimířské příjeky, a učty, na uroči
majestátních osobnosti světovenských.

Zámonce které nemohl zviditaceny lid na vernicích
veličství, a jemnosti, vyhoukali na vernichom
lidu ohromnou exekutorii, neba vročinu
ručních věcí, a těžce napomlčeného majetku.

Tak zaznamenáváme my oči, světové, naší mladé
budoucnosti.

János Kasárik byl student, vysokoškolského
dubeního vzdělávání.

Když vemíckomu, řečenému neacujícímu lidu se
nenechal, ani k nim nemluvil.

Edward Beneš byl prvním představitelem
zapsaných možností.
Pořídil si na různé recepce,
a vzděl hucovitost s polským
zahraničním ministrem Během, že jíme některý ani
sil vzdělávání neničí.

Oba projeli republiku slavnostní žebotovou, po větších
mostech.
Norimuli dárky do pytlíku, ale něma do aut, kluci
jedoucí s nimi!

Tolik si pamatujeme, my stále všechnové
prchající doby.

Nechlubte po čem jsme byli, ale co jsme pro národ
dobrého súčiněního mnohých učili.

Ka uvařenou.

Uprášidněním sláčí, nejsou nikdy životní poměry chvalitelné.

Lidé živí se jedin důvěřou. Závidí si i tu domni dřívou.

Kdo prací má, musí si je věřit, plně pracovali a poslouchali.

Není-li práce někomu vhod, může jít. Ale kam?

Na dobrý výdělek se hledí za jednu osobu, dvojici osoby.

Uprášidněním sláčí nemají lidé životní cenu.

Nikdo není všechny. Spíše ještě křečí na závadu druhému.

Předložený slál mají věřit slátnici, které v době války posílají ga roce obrazec, mocy lidu na všechny masakr.

Jak odsuzujeme Pražské povstání proti německé armádě od 5. 5. do 9. 5. 1945.

Pražané měli nechati německou armádu naprostoji.

Ona by operula Prahu nevzbudila, jako města jiná, a nemuse byti kolik domů v rozvalinách, a stará radnice pohromy.

Napřed colik začali, a potom o pomoc volali.

Ústahovem městském valčeném, naprostoji si naplní zloději své může jí raborování.

Takové vojenské pravidly nikdy s městci, v době války, nevíděli, mohli, kteří by se nebránili, když ještě od člověku napadena se zbraněmi sice.